

Najbolje kupite ure, nakit
in drugo pri urarskem moj-
stru

**Gottfried
Anrather**

KLAGENFURT,
Paulitschgasse 9

Popravila takoj in solidno.
Kupite ali zamenjate tudi
lahko zlato in srebro (tudi
strogo zlato).

Nas tednik Kronika

kulturno-politično glasilo

svetovnih in domačih dogodkov

9. leto / Številka 16

V Celovcu, dne 18. aprila 1957

Cena 1.50 silinga

Fotolhaus **Schmaüs**

Lastnik: Friedl Gottwald
izdelava vseh vrst filmov
fotoaparati vseh svet. firm

KLAGENFURT,
Heiligengeistplatz 1,
Telefon 20-95

Zmaga

Na Kalvariji je postalo mirno. Še visi na lesu križa Gospodovo Telo. Nagnjena glava s trnjevo krono, odprta stran, razprte roke razodevajo skrivnostno veličino junaka, ki se je daroval za svoje. Naščuvana množica ljudstva, ki je vpila: križaj ga... je bila priča izrednih dogodkov velikega petka. Sonce je otemnelo. Tri ure je trajal izredni sončni mrk, ki je izpričan kot zgodovinsko dejstvo.

Dostojanstvo Križanega, njegove zadnje besede s križa, njegova nepremagljivost, odpuščajoča ljubezen do svojih nasprotnikov vpliva tajinstveno na vse navzoče. In ko je stotnik, ki je prebodel Gospodovo stran s sulico, izrekel svoje prepričanje: Resnično, ta je Sin božji... je s tem postal za vse čase prvi glasnik zmage križa.

Množica se je razšla. Tajinstven mir večerne ure največjega dneva človeške zgodovine obdaja žrtvenik križa. Jožef iz Arimateje in Nikodem dosežeta Pilatovo dovoljenje, da snameta Gospodovo Telo s križa in ga položita v grob. Z dragoceno tančico in dišavami prideta s svojimi služabniki v večerni uri na Kalvarijo. Doslej sta bila skrivna učenca Kristusova, zdaj nastopita javno in pogumno zanj. Apostoli so zbežali na Oljski gori, upadel jim je pogum, polagoma pa se bodo znašli. Ta dva doslej skrita učenca nastopata junaško v veri zmage Križanega. Spoznata, da je navidezna zmaga farizejev v resnici njihov največji poraz. Zato pa z vso odločnostjo javno nastopata za Kristusa, ne meneč se za sodbe prvakov ljudstva, kajti prepričana sta, da je res Zveličar zmagal.

Pod križem stoji še junakinja, mati Križanega, učenec Janez in nekaj dobrih žena, ki so spremljale Kristusa na križevem potu in vztrajale z Marijo pod križem. Gospodovo Telo snamejo s križa. Vsaka rana izpričuje ljubezen... Večje ljubezni nima nihče kakor tisti, ki dá svoje življenje za svoje prijatelje.

Rešnje Telo zavijejo v tančice in ga obdajo z dragocenimi dišavami... Razvije se sprevod. Ni mrtvaški sprevod, temveč pravi sprevod zmage Križanega. Pogumna učenca neseta Rešnje Telo. Za njim stopa kot prva, Kraljica nebes in zemlje, Mati Velikega duhovnika, ki je opravil svojo krvavo življenjsko daritev, da bi odrešil svoje brate. Sledi ji Janez apostol, škof, zastopnik Cerkve, božjega kraljestva na zemlji, ki je ustanova Križanega. Telo položijo v novi, v skalo vsekani grob. Iz nepremagljive skale bo vstal nepremagljivi Križani.

Nasprotniki Kristusovi so polni satanskega nemira. Kristusove zmage ne morejo priznati. Zavestno hočejo ostati v svoji zlobnosti in hudobiji, ki jim je narekovala smrtno obsodbo Kristusa. Saj so

Na Peei, prek Koroške križ kraljuje

GOSPOD JE VSTAL

**Zavriskajo zvonovi v zlato jutro,
v svet razlivajo veselo vest
prek polj cvetočih, prek vasi in mest:
Gospod je vstal!**

**Mu svetijo se rane ko rubini,
v nadzemskem siju lice mu žari.
Ob grobu angel moli ga, zavzet strmi:
Gospod je vstal!**

to dosegli samo s lažjo in zvijačo. Trdovratno so se upirali vsaki dobri misli. Bili so polni sovraštva in zavisti. Kaj storiti? Šli so k Pilatu in zahtevali, naj postavi stražo k grobu. Grob so uradno zapečatili. S tem so bili orodje v rokah božje Previdnosti, da se resnica Kristusovega vstajenja in zmage tem jasneje izpriča. Ko je Gospod od mrtvih vstal in so stražniki pribežali v Jeruzalem, se poslužijo nove laži in zvijače. Plačajo stražnike in jim ukažejo, naj širijo vest, češ: ko smo mi spali, so prišli Kristusovi učenci in vzeli Gospodovo telo iz groba. S tem so postali nasprotniki še jasneje in za vse

čase neizpodbitna priča zmage križa.

Aleluja! Kristus je vstal! Znamenje križa je zažarelo v zarji velikonočnega jutra kot nepremagljivo znamenje. Nihče ne more premagati Križanega. On je in ostane edini Zmagovalec. Vse je njemu podvrženo. On je Kralj vesoljstva. Kdor sledi zmagovitemu znamenju križa, bo živel in bo deležen njegove zmage, kdor bo sovražnik križa, si podpiše s tem sam lastno obsodbo in je izročen smrti. V križu je življenje in vstajenje. V znamenju križa je Kristus zmagal, v znamenju križa vlada in vodi vesoljstvo do dopolnitve ob koncu sveta.

križa...

To zmagoslavno znamenje križa se bo prikazalo na nebu, ko bo prišel Gospod kot Kralj vesoljstva, da bo sodil vse narode in vsakega posameznega človeka.

V znamenju križa zmaguje Kristusova Cerkva, ki je skrivnostno Kristusovo Telo. Križ je bil delež apostolov in prvih kristjanov, ki so z veseljem vzeli na svoja ramena križ Gospodov in v tem znamenju radostno v najhujših mukah umirali. Vedeli so, da bodo v tem znamenju zmagali. V dvatisočletni zgodovini Kristusove Cerkve so nastopili vladarji in močnjaki tega sveta, ki so hoteli Cerkev uničiti. Bojevali so se proti Kristusovemu križu. Padli so, izginili so, križ pa je ostal zmagoslavno znamenje, ki jim je bil v padec.

In danes? Dva tabora sta postavljena v človeški družini narodov. Na eni strani je čisto mala četa prijateljev križa, ki sledijo Kristusu na križevem potu življenja in z največjimi žrtvami izpričujejo svojo vero v Odrešenika. V tem pričevanju darujejo svobodo, premoženje, službo in tudi življenje. Napolnjuje jih ista vera, ki je napolnjevala mučence prvih krščanskih stoletij, tolaži in krepi jih ista ljubezen do Križanega in trdna zavest, da je samo v križu zmaga. Drugi tabor pa je tabor sovražnikov Kristusovega križa. Izbrisati hočejo v človeški družbi misel na Boga in njegovo postavo. Tajijo Boga in neumrljivost človeške duše, ne potrebujejo Odrešenika. Sami se hočejo rešiti. Učijo, da je s smrtjo vsega konec. Človek je le iz stvari, naj služi stvari v uživanju tvarnega sveta, brez upanja na večno življenje. Zato tudi ne poznajo odgovornosti, ne poznajo pravice, resnice in ljubezni. Laž in zvijača jik vodita, prav vseh sredstev se poslužujejo v dosego svojega cilja, da bi uničili križ Gospodov. Ne bo se jim posrečilo. Umrli bodo, kakor so doslej vsi sovražniki križa. Pustili bodo za seboj le dela teme.

Postojmo! Kašno pa je naše stališče do križa? Ali verujemo v zmago križa? Ali res urejamo naše odnose v zasebnem in javnem življenju kot prijatelji tega zmagoslavnega znamenja? Znamenje križa je bilo sveto našim prednikom. V središču družinske sobe je stalo na častnem mestu. Ali je to znamenje še vedno na istem častnem mestu v naših domovih, pa tudi v naših srcih? Pri krstu smo postali Kristusovi, zaznamovani smo bili s križem. Božje življenje, ki smo ga prejeli v uri prerojenja, bi naj nosili vedno v svoji duši kot najdražji zaklad. V znamenju križa smo bili birmani, prejeli smo posebne milosti, ki nam pomagajo, da ostanemo tudi v viharjih življenja prijatelji križa.

Zato: Aleluja! Kristus je zmagal v znamenju križa. V tem znamenju bomo zmagali tudi mi.

Politični teden

Po svetu . . .

Gremo v dobo atomskega vojskovanja

Kot smo že minuli teden poročali, je Velika Britanija sklenila, da bo v prihodnjih letih postopoma znižala za skoraj polovico moštvo svojih oboroženih sil. Istočasno bo pa v povečani meri opremila svoje vojske z atomskimi orožji.

Zaveznike Velike Britanije v Atlantskem paktu je ta sklep spravil v veliko zaskrbljenost. Mnogi vojaški strokovnjaki sploh dvomijo v pravilnost angleške strateške koncepcije, kajti nasprotnik, to je Sovjetska zveza prav nič ne kaže namer, da bi spustil domov svoje milijone pešakov. Po mnenju nekaterih uglednih vojaških strokovnjakov bo tudi v novem načinu vojskovanja infanterija ohranila pomembno vlogo.

Velika Britanija bi z nameravanjem skrajšanjem svojih kopnih sil in letalstva (to je postalo tudi zastarelo zaradi novih raketnih orožij) sicer prištedila mnogo denarja, vendar menijo nekateri, da utegne račun za to znižanje plačati Evropa.

Nemški učenjaki proti atomskemu orožju

V zvezi z začetno organizacijo nemških oboroženih sil se je tudi pojavilo vprašanje atomske oborožitve za nemške čete. V Göttingenu se je zbralo 18 nemških vodilnih atomskih učenjakov, med katerimi je bil tudi Nobelov nagrajenec prof. Hahn, ter podpisalo skupno izjavo, v kateri pravijo, da oni ne bodo sodelovali pri oborožitvi nemške vojske z atomskimi bojnimi sredstvi in menijo, da je bolje, ako Nemčija takih bojnih sredstev. Prepričani so namreč, da bi prisotnost atomskega orožja v Zapadni Nemčiji deželo in prebivalstvo izpostavila atomskemu represalijam sovražnika, kar bi pomenilo opustošenje dežele in smrt milijonov nemškega prebivalstva.

Kancler Adenauer je zavzel odločno stališče k tej izjavi. Najprej je rekel, da zaenkrat zapadnonemška vojska atomskih bojnih sredstev nima in ne ve kdaj jih bo dobila. Poudaril pa je, da se Zapadna Nemčija ne more odreči tej vrsti orožja, ki jo imajo že glavne sile sveta, kajti s tem bi bila v neugodnem položaju proti zaveznikom in brez učinkovite obrambe proti sovražniku. Adenauer je izjavil, da zaenkrat teh znanstvenikov še ni nihče prosil za sodelovanje pri atomskem oboroževanju in jih verjetno tudi ne bo. Po drugi strani pa njihova izjava izpričuje napačno presojanje svetovno političnega položaja. Ta napačnost je v toliko razumljiva, ker so pač znanstveniki in se razumejo na svoje znanosti, ne pa na politiko.

Istočasno pa Sovjetska zveza naprej grozi svojim sosedam z atomskimi bombami. Za Turčijo so prišle na vrsto tudi države Srednjega vzhoda, kjer se začenja polagoma uveljavljati „Eisenhowerjeva doktrina“.

Kakor je lep sklep nemških atomskih znanstvenikov, pa tudi Adenauerju ni mogoče odrekati smisla za resničnost. Današnji svet je pač takšen kot je in ne takšen kot bi si ga želeli. In tudi še tako lepe in pohvalne želje ga ne bodo spremenile.

Kriza v Jordaniji

Jordanija, arabska država na Bližnjem vzhodu, ki so jo med obema vojnoma ustanovili Angleži, da zadostijo častihlepnosti zvitega puščavskega šejka Abdullaha, njihovega zvestega zaveznika, je v razkroju. Dokler so v njej vzdrževali red Angleži s pomočjo znamenite „Arabske legije“ pod poveljstvom angleškega generala Glubba, je bila Jordanija edina resna vojaška sila (po leg Izraela) na Bližnjem vzhodu. Toda tudi v Jordaniji, ki si je po delitvi Palestine leta 1947 prisvojila znatne dele Svete dežele, je arabski nacionalizem postajal vedno močnejši. Posebno Arabci, ki so zaradi ustanovitve židovske države bili pregnani iz Palestine, so vsled svoje višje stopnje civilizacije kmalu postali prava politična sila v državi in prevladali nad zaostalimi puščavskimi pastirji, ki so tvorili prej večino Abdullahovih podanikov. Eden izmed palestinskih Arabcev je pred leti ustrelil kralja Abdullaha in kmalu nato je bil izgnan tudi poveljnik Arabske legije, ki so jo organizirali in plačevali Angleži. Mladi kralj Husein je upal, da si bo z izgonom osvraženega, čeprav za dinastijo zaslužnega Angleža, pridobil arabske nacionaliste, toda se je uračunal. Ti so vedno raje poslušali egiptovskega „faraona“ Nasserja, ki je napovedal sveto vojno do iztrebljenja Judov ter jim obljubljal povratak v staro domovino.

Pred dobrim tednom se je poskušal kralj Hussein znebiti svojega Nasserju prijaznega ministrskega predsednika Nabulsija, ki je moral na kraljevo željo odstopiti. Toda nobenemu njegovih naslednikov ni uspelo sestaviti nove vlade. Nabulsi je bil tudi velik prijatelj Sovjetske zveze. Položaj na Srednjem vzhodu ostaja še vedno kritična točka svetovne politike in pozornost državnih je danes obrnjena na drobno politično borbo med različnimi arabskimi strankami in mladim kraljem v puščavskem mestu Amman, prestolnici Jordanije.

. . . in pri nas v Avstriji

Na potovanju

Predsedniška kandidata potujeta po državi, kjer se v glavnih mestih zbirajo volilci, ki bodo 5. maja dali svoje zaupanje enemu ali drugemu. O celovškem zborovanju poročamo na drugem mestu. Za Veliko noč pa bo politika vsaj v javnosti nekoliko počivala, da se tudi izčrpani govorniki nekoliko oddadajo in najdejo novih misli za zadnja dva tedna volilne borbe.

Štajerski deželni glavar

Štajerski deželni zbor je zopet izvolil Josipa Kraingerja za deželnega glavarja naše sosedne dežele. Kakor smo poročali, je na zadnjih volitvah dobila OeVP polovico vseh deželnozborskih mandatov, to je 24 od 48, socialisti pa 21 in FPOe 3.

Na graško vojaško letališče so te dni prišle tri šolska letala. To so prva letala, ki jih je dobila avstrijska vojska. Na njih se bodo šolali mladi letalci. V avstrijski vojski služi sedaj 29.704 moških, z letošnjim oktobrom pa bo to število naraslo na 35.000.

Komisar za begunce pri Združenih narodih g. Lindt se je mudil te dni v Avstriji, da pregleda taborišča, v katerih so nastanjeni madžarski begunci. Razpravljali so predvsem o vprašanju, kako spraviti mladino, fante in dekleta, iz taborišč v posebne domove za mladino. Sedaj je še 38.600 madžarskih beguncev v Avstriji. Stroški za preskrbo madžarskih beguncev od oktobra 1956 do 1. aprila 1957 so znašali 130 milijonov šilingov. Za 70 milijonov pa računajo še niso kriti. Doslej je zvezna vlada dobila skoraj 145 milijonov šilingov darov za vzdrževanje madžarskih beguncev, tako da znaša celotni primanjkljaj kakih 50 milijonov šilingov. Državni tajnik Grubhofer je v tej zvezi izjavil, da bo celotni primanjkljaj do konca tekočega leta znašal približno 80 milijonov šilingov. Obenem je Grubhofer zavrnil trditev znanega nemškega tednika „Der Spiegel“, češ da dela Avstrija z begunci dobro kupčijo. To poročilo je izšlo pod naslovom „največja kupčija tega

Predsedniški kandidat prof. Denk na Koroškem

Na cvetno nedeljo je bilo v Celovcu veliko zborovanje, na katerem je med drugimi povzel besedo tudi kandidat za državnega predsednika, univ. prof. dr. Wolfgang Denk. Dejal je uvodoma, da je Koroška mejna dežela. Leži na istem meridianu kot Južna Tirolska in tako tukaj kot tam obstoje še nekateri nerešeni problemi. Koroško prebivalstvo je že večkrat dokazalo svojo ljubezen in privrženost domovini. Najlepša zagotovitev svobode in enotnosti pa je po besedah prof. Denka „notranji mir in vzajemnost državljanov in rojakov, katerim mora biti dežela resnična domovina, brez ozira na strankarsko pripadnost, narodnost in vero.“ Nadaljeval je: „Znano je, da je na Koroškem še nekaj vprašanj, ki jih je treba rešiti. To se mora zgoditi ne le zato, ker državna pogodba vsebuje določila o tem, ampak tudi zaradi demokratičnega načela, da morajo za vse državljane veljati enake pravice in enake dolžnosti. Pogoj za narodnostni mir pa je medsebojno spoštovanje, priznavanje enakih pravic. Proti nikomur se pa ne sme izvajati nasilja. To je posebno takrat neodločljiva zapoved, kadar sta dva različna naroda naseljena in živita ne eden poleg drugega, ampak pomešana eden z drugim.“

Prof. Denk je še dejal: „Koroško prebivalstvo je v dobi po prvi svetovni vojni večkrat doprineslo težke žrtve za domovino. Med te spadajo tudi gospodarske neugodnosti, ki so se v posebno občutni obliki pojavile v obmejnem delu dežele. Naloga višje državne skupnosti je, da s svojo podporo priskoči na pomoč tam, kjer sile in sredstva dežele ne zaležejo več.“

Sporočilo veleposlaništva Sovjetske zveze

Prejeli smo:

Dunaj, 11. aprila 1957.

Spoštovani gospod!

V zvezi z Vašim pismom z dne 14. januarja 1957 t. l. glede uresničitve člena 7 državne pogodbe ima veleposlaništvo SSSR v Avstriji čast sporočiti, da je kopijo Vašega pisma predalo zveznemu ministru zunanjih zadev g. Figlu, predsedniku ministrskega komiteja, ki se bavi s študijem spomenice slovenskih in hrvaških organizacij.

Glede vsebine Vaše vloge v imenovanem pismu je zvezni minister sporočil veleposlaništvu, da bo v bližnjem času zvezna vlada predložila parlamentu odgovarjajoči osnutek zakona o izvajanju člena 7 državne pogodbe in posebej, da bo v začetku novega šolskega leta v okrajih s slovenskim in hrvaškim prebivalstvom uvedeno v šolah pouk v rodnem jeziku.

Z globokim spoštovanjem

(Lastnoročni podpis)

Svetnik veleposlaništva SSSR v Avstriji.

Narodnemu svetu koroških Slovencev Celovec.

stoletja". Urad zveznega kanclerja je izjavil, da so to gola obrekovanja ter da bo proti omenjenemu listu podvel sodne korake.

Zavarovalnica delavcev za starostno rento oskrbuje sedaj 1.200.000 obrtnih in industrijskih delavcev in približno 90.000 oseb, ki so se prostovoljno zavarovale za starost. Skupna izplačila za starostne rente znašajo tri milijarde šilingov letno. Na Koroškem in Štajerskem je skupno 73.000 rentnikov, ki prejemajo mesečno skupno nad 33 milijonov šilingov. Od te vsote odpade na Štajersko nad 24 in na Koroško nad 9 milijonov.

Občni zbor socialistične stranke: »Ne le snov, ampak tudi duh...«

Koroška socialistična stranka je imela svoj občni zbor, na katerem je predsednik stranke, deželni glavar Wedenig, naglasil, da pri vsej važnosti materialnih dobrin vendar le duh oblikuje človeško družbo in prav zaradi tega se bo treba socialistom pripraviti na to, da bodo tudi na duhovnem polju kos boju s svojim političnim nasprotnikom.

Občni zbor je izvolil zopet deželnega glavarja Wedeniga za predsednika. V novi odbor je bil izvoljen tudi zastopnik sindikatov g. Pavel Truppe.

Občni zbor stranke se je tudi pečal z gospodarskimi načrti za bodočnost, med katerimi sta nadaljnja elektrifikacija in gradnja cest na prvem mestu.

Univ. prof. dr. Wolfgang Denk

Prof. Denk je ob koncu še povdaril, da „bo svojo pozornost vedno posvečal posebnim skrbem Koroške in se po svojih najboljših močeh zavzemal za vse, kar „pospešuje mir, pravičnost in enakost vseh državljanov.“

V zasebnem razgovoru z delegacijo Slovencev pa je prof. Denk še izjavil, da bo storil vse, kar je v njegovi moči, da Slovenci na Koroškem, kot enakopravni in enakovredni državljani, pridejo do vseh v ustavi jim zagotovljenih pravic.

Čemu sedaj povpraševanje?

V demokratični državi se ponavadi ljudska volja izraža na volitvah z glasovnico. Prav gotovo so volitve in sicer dejansko svobodne volitve izraz prave ljudske volje. Kadar pa je ljudstvo dolga desetletja bilo pod brezobzirnim političnim in gospodarskim pritiskom, tedaj ne more izraziti svoje volje svobodno, ker bi vsaka svobodno in prosto izražena volja rodila nov politični in gospodarski pritisk.

Pred nekaj leti je sam koroški deželni glavar ob neki priliki izjavil, da je celo on sam vedno znova osumljen proti državnosti in povezave z režimom na jugu, kako naj potem priprosti človek izpove tajno ali javno po svojih resničnih željah, ne da bi se s tem izpostavil zlonamerno nepravilnemu tolmačenju in nevarnemu sumničanju.

Kdo je vpraševal, ko je šolska oblast v deželi proti volji občinskih odborov, proti volji staršev, proti volji duhovščine in celo proti volji nemškega škofa Kahna onemogočila normalni pouk na ljudskih šolah? Kdo je tedaj poslušal starše iz St. Jakoba in drugih občin, ko so njihovi protesti proti ponemčevanju v šoli leta in leta ležali v predalih šolske in politične oblasti v Celovcu in na Dunaju?

Kdo je vpraševal, ko so gospodarske subvencije in vse podpore za gospodarski napredek v deželi do leta 1932 po zaslugi deželnega „Kulturrata“ in po letu 1932 po zaslugi Kmetijske zbornice romali v severni del dežele? Kdo je vpraševal, ko so po vojni ERP sredstva za kmetijstvo bila investirana v nemškem delu dežele in so trdili, da zaradi negotovosti meja ne morejo tega denarja staviti na razpolago kmetom v južnem delu dežele? — Nihče nas ni vpraševal, storili so to, kar so hoteli. Ta dejstva so ustvarila današnje stanje. Z dejanji so govorni faktorji dokazovali skozi desetletja, da je južni del Koroške nekaj posebnega, kar sedaj državna pogodba označuje kot slovensko in jezikovno mešano ozemlje. Kdo je vpraševal, ko so pred petnajstimi leti izseljevali in ljudi nasilno trgali od njihove grude in jih poglani v tujino? V zemljiških knjigah bo ostalo zapisano, da so izseljevali na Brdu pri Šmohorju, da so izseljevali na Suhi pri Labotu, da so izseljevali v bližini in severno od Velikovca, da so izseljevali v bližini Celovca, da so preganjali kmete iz njihovih domačij na Gurah ob Vrbskem jezeru. Vse to je zapisano tudi v zemljiških knjigah in tako so tu povsod intabulirani Slovenci in tu je slovensko in jezikovno mešano ozemlje. Zato ni potrebno nobeno novo vpraševanje. Tudi dosedaj niso spraševali, marveč so z dejstvi ponovno dokazovali, kje je to posebno „ozemlje“. Določila je jasno in nesporno to ozemlje nemška oblast v deželi. Prav dobro vemo, da bi vsako novo spraševanje porabili za očitke protidržavnosti in, kjer še to ne bi zaleglo, pa kar za očitke komunizma. Slovenci smo v tej deželi intabulirani že od leta 600 po Kristusu in smo še danes tukaj v resnici, pa naj nas papirnate statistike priznavajo ali ne.

Rečemo le eno: ako bi nas res bilo tako malo — kot nas izkazujejo uradne statistike, potem koroškega vprašanja sploh ne bi bilo več na svetu! Toda resnica gre preko papirnatih števil in tudi preko pol stoletja raznovrstnega nasilja. Zato še danes govore o nas mednarodne pogodbe in državna ustava. Še danes se morajo o nas posvetovati zvezni ministri na sejah vlade in v posebnih odborih ter pripravljati o nas zakone.

Dogodki tudi iz novejših zgodovine dokazujejo, da se vsako nasilje maščuje že na tem svetu in celo tam, kjer so bile umetne, z nasiljem postavljene „narodnostne“ meje po mnenju vnetih oblastnikov že „dokončne“, so čez noč nastale spremembe, ki jih ni marsikdo pričakoval.

Ravno na Koroškem se nudi naši državi in naši vladi priložnost, da uresniči kosček evropske složnosti, ki ne bo zgrajena na predpravicah „nadčlovek“, ne nemškega in ne angleškega ne ruskega in ne ameriškega. Le tako bo mogla Evropa obstati in v resnici postati živa skupnost enakopravnih narodov, velikih in malih. Tako Evropo pa si želimo vsi resnični Evropejci.

PRVI NAVPIČNI VZLET je nedavno izvršilo novo reakcijsko letalo novega tipa na vojaškem letališču Edwards v Kaliforniji (USA). Prav tako je letalo tudi navpično pristalo. Strokovnjaki pravijo, da bo ta iznajdba povzročila pravo revolucijo v letalski tehniki in da utegne napočiti dan, ko ne bodo več potrebne en kilometer in še daljše betonske „steze“ za vzlet in pristajanje letal.

Velika noč v celici

Peklenska, pošastna rjava sila je gospodovala v naši deželi. Nečloveško je segla v vsako hišo, v vsako srce. Dobra srca so se uprla in zdrava pamet je klicala na pomoč: „Nekronanega kralja — reši nas o Gospodi!“ Besnost nekronanega kralja pa se je zaganjala v vse, kar se ji ni hotelo udati, brezobzirno je mandrala človeške in božje postave. Nezrela srca in piškava pamet pa je zaplesala ples češčenja okoli svojega malika, nekronanega kralja.

Najhuje je zadivjalo vsenakoli tiste dni pred veliko nočjo leta 1941. Silovit naskok na sosednjo miroljubno državo. Slastno in strastno so si pihali v roke malikovalci, si zavihali rjave rokave, da s tem večjo brutalnostjo tistim, ki se še niso predali plesu strasti, zlomijo tilnike, jim zdobijo kosti in jih zbije na pribijejo na križ. Pri tem opravilo so razbojnikom iz oči bliskali grozeči ognji, iz ust so jim letele pene peklenške naslade ob ubitih žrtvah. Genialni razbojniki so si meli roke: „Mi delamo, sijajno delamo — za veliki Reich!“

Cvetna nedelja 1941. Vsi ponižani, razžaljeni in strahovani smo se zbirali v cerkvah. Sveti pasijon, ki je bil prebran s prižnice, nas je še bolj zbližal s trpečim Bogom in nam posvetil na pot prihodnjih dni. Na poteh in ob izhodih cerkvá so nas zasramovali, prišli in odpeljali v zapore. To je bil veliki dan za veliki Reich — zmagovalni pohod rjave pošasti. In tej pošasti so vpile množice „Sieg heil!“ Nam pa je, ob spevih — „hozana Sinu Davidovemu“ — udarjalo na uho: „Križaj ga, križaj jih —“. In šli smo s sklonjenimi glavami, s zvezanimi rokami v veliki petek.

V celici št. 25 smo bile v začetku tedna tri jetnice: Gospa 50-tih let in dekle kakih 25-tih let. Prva prijeta menda radi špionaže, druga je menda bila v zvezi s komunisti. Kaj vse se ni našlo obtežilnega in nezasižanega radi drobnega, nepremišljenega koraka ali besede. Tako je bil tudi moj korak, namenjen v domači gozd, da nabrem zvončkov za Božji grob — zaznamovan s špionažo. Kako prav jim je prišlo to, posebno tujcu-domačinu iz Bistrice, ki je pod gozdom z revolverjem čakal na žrtve...

No, nič hudega, mnogo smo morali odpustiti in smo odpustili domačinom in tujcem. Umirajoči Bog na križu je v smrtnih bolečinah molil: „Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.“

Strašne so bile štiri stene. Vanje so bila vtisnjena trpljenja, ki jim ni imena. Molitve, vzdih, jok in kletev ter nočne ure, ki so v obupu ježile lase, so kričale v nas; naše misli pa so se zaletavale ob ene stene v drugo in se krvave spuščale skozi omreženo visoko okence k nebesni modrini.

Že prvi dan pri sprejemu v preiskovalni celici je postarna, vseh brutalnosti večja stražnica znesla ves svoj bes nad menoj, brezmočnim, bolnim, tresočim se bitjem. Vpila je, kot bi ji bil nekdo odjedel obe nogi: „Wegen dieser Gestapo-Häftlinge, wer-

den mir kostbare freie Sonntagsstunden geraubt! Haha, Pakasch, da hinein gehörs du!“ — me je potisnila v celico, in mi našla litanije nemških psov.

Ko se znajdem v ozki celici, me je v senčih stisnilo, srce se je skrčilo in solze so privrele z vso silo — oh, da, bilo mi je zelo hudo. V celici sta bili že dve jetnici pred menoj, ki sta se, blagi duši, na vso moč trudili, da me potolažita.

Kaj tolažba! V celicah je na tisoče trpinov. Bratje in sestre medlijo med zidovi. Vse naše ljudstvo krvavi v krempljih gestapa. Vsaka ura prinaša nove dogodke in vsak dogodek odpira nove rane. Težka skrb nam pije mozeg. Krivice se množijo in vsaka je ostra klofuta prestrašenim v obraz.

Vse to trpljenje je zgoščeno v eni sami misli in ta misel je tako težka in silna, da bo zdaj zdaj razgnala lobanjo. Lasje se ježijo. Zrahljano zdravje se odmika iz udov in živcev, v kri se je prelila genkoba, ki jo žre kot rja železo.

Le kje se je vzelo toliko peklenščkov — ni jih bilo prej videti —. Da, zloba in hinvščina sta potuhnjeni!

Sledila je noč brez spanja. Nad nami umerjeni koraki. Neznani trpin je prekladal krivice, znašal eno k drugi, nastala je gora, ki je pritiskala na nas. Zdelo se mi je, da se strop šibi. V drugem nadstropju nad nami se sprosti skozi mrežo moški jok. Ni bil jok, rjojenje do smrti pretepe ne živali. Žilice v možganih so se napele. Znoj mi je porosil obraz in lasje so stopili pokonci.

Ko se je mučenje v celici v drugem nadstropju nehalo, je pojemale tudi rjojenje trpina.

Zjutraj ob 4. uri ob tuljenju sirene smo vstale, kot da bi bile pretepe ne.

Celica, bila si kot Oljska gora, kjer je naš Gospod krvavi pot potil in molil: „Oče, ako je mogoče, odvzemi mi kelih trpljenja — a zgodi se le Tvoja volja.“

Tako smo se v velikem tednu vsako jutro in vsak večer znašle v skupni molitvi — špijonka, komunistka in jaz. Komunistki je molitev bila nekaj povsem novega. A sledila je nama. Gospa — žena svetnega kova je molila iz notranje potrebe, pa tudi iz prepričanja, da je molitev nekaj velikega. Rekla je tudi, da je potrebna pokore. „Amerika in Brazilija, kjer sem živel 12 let, sta dali mnogo prilike za greh. In z rajno materjo sem grdo ravnala. O, da, potrebna sem pokore.“ Reva, njeno trpljenje je končalo v Berlinu z obglavljenjem. Njen duhovni vodja poroča iz Berlina, da je bila njena smrt — slovo Bogu vdane spokornice.

Molitve je bogata snov za premišljevanje. Komunistki je veliko dajala misliti skrivnost vere in skrivnost žalostnega dela rožnega venca. Tako sem imela priliko, da ji razlagam trpljenje Kristusovo po starem stavu pasijona vseh štirih evangelistov. Ko-

munistki se je odpiral pogled v skrivnosti božjega življenja. Nam vsem pa je zažarela vrednost in pomen trpljenja v novi luči.

Veliki petek! Oropal si Kristusa svobode, človeškega dostojanstva, pravice in telesne moči. A resnice oropati ga nisi mogel. In odrešilna moč mu je ostala, skozi njegovo trpljenje: Viseč na križu je odrešil svet. Vsa vprašanja, dognanja, spori in vsa razglabljanja velikih in preprostih glav vseh dob po Kristusu se sučejo okoli križa.

Tudi naš veliki petek je nosil pečat odrešenja. Njegova moč je razbila stene, odprla zastore, raztrgala mreže. Telo je uklenjeno, bičano s postom in mrazom, s trdim ležiščem, s splošnim pomanjkanjem, glava je kronana s psovskami, s prebrdkimi mislimi — a duh je v svobodi; brate in sestre spremlja na križevem potu, roma v domačo cerkev k božjemu grobu, hodi z žegnano vodo in vrbovim križem na polja in pripravlja se za veliko noč.

Sovražnik, farizej, Judež nam je vzel vse, a duševne svobode in velike vere v božjo pravičnost v vstajenje po urah na Golgoti nam vzeti ni mogel.

(Konec na 5. strani)

Časopis za slepce

V Londonu je praznoval petdesetletnico obstoja gotovo najbolj svojevrsten časopis na svetu „The National Braille Mail“, najstarejši časopis za slepce. Braille je ime moža, ki je izumil pisavo za slepce. Ta pisava obstoji iz v lepenko vtisnjenih luknjic po posebnem sistemu. Vsaka določena kombinacija luknjic predstavlja po eno črko. Slepici potem „berejo“ to pisavo s prsti, to je, tipajo luknjice. Zato se poslužujejo kazalca desne in leve roke. V tem jeziku je spisanih precej knjig, med drugim tudi Sveto pismo. So pa knjige v slepčevski pisavi mnogo bolj obširne od običajnih. Tako obsega Sveto pismo 72 debelih knjig.

Angleški časopis za slepce izdaja „Britansko društvo za pomoč slepcem“ in ga že dolga leta razpošilja proti majhni odškodnini, ki niti ne krije tiskarskih stroškov, na domove vseh registriranih slepcev na Angleškem.

Je to precej debel časopis. Čeprav vsebuje vsaka številka le okrog 4500 besed, pa vprav zaradi posebnih „črk“ zavzema ponavadi okrog 20 strani. Je tednik in prinaša novice in komentarje iz Velike Britanije in vsega sveta, ki jih povzema po vodilnih domačih in inozemskih časopisih. Uredniki s ponosom zatrjujejo, da je časopis strogo nevtralen. V resnici je pred zadnjimi angleškimi parlamentarnimi volitvami ponatiskoval volilne programe vseh strank brez okrajšav, pa tudi brez komentarja. Med svesko križop je prinašal stališča obeh spornih strank in je celo priobčil zemljevid Bližnjega vzhoda, kjer so luknjice nadomeščale črte.

Posebno zanimiv pa je tisk tega časopisa.

VELIKI PETEK

Smrtna ura našega Gospoda Jezusa Kristusa

Ustavi za eno minuto svoje delo in skleni „Gospod Jezus tako zelo si nas ljubi! Ker sem bil zate vreden tako velike žrtve, bom v zahvalo za Tvojo požrtvovalnost pogumno nosil bremena življenja.“

Ze osmo leto izvaja katoliško delavstvo Avstrije po industrijskih obratih spominsko minuto na smrt našega Zveličarja. Isto delajo krščanski delavci v 82 državah po vsem svetu. Priključimo se jim tudi mi.

FRAN ERJAVEC, Pariz:

KOROŠKI SLOVENC

II. DEL

Vetrinjski opat Marija Bernard, generalni vikar goriškega nadškofa za Rož, je 28. I. 1775. javil, da je svoji duhovščini naročil ravnati se po določbah šolskega reda in mu poročati o fondih in stavbah, ki bi jih bilo mogoče uporabiti za šole, vendar mu je te jako težko najti, ker je večina cerkva, duhovščine in vernikov njegovega področja jako revna. Razen tega so kmetije na velikem delu njegovega ozemlja tako raztresene in oddaljene po hribih ter bi otroci zlasti ob slabem vremenu sploh ne mogli prihajati v šole. Šolska komisija mu je seveda morala dati prav, zato se je za prvi čas zadovoljila že s tem, da bi osnovali samostani v smislu dvornega dekreta z dne 26. II. 1776. trivialke vsaj na svojih sedežih, a sama je skušala z otvoritvijo celovške normalke postaviti na trdne noge najprej vsaj glavne šole po večjih mestih.

Za jesen I. 1776. je bila predvidena otvoritev 7 glavnih šol za vso deželo, med katerimi naj bi bili tudi v Velikovu in Grebinju, a v določenem roku je bila ustanovljena oziroma preurejena iz dotedanje gimnazije le beljaška glavna šola, a velikovška je morala zaradi pomanjkanja zmožnega učitelja počakati še do naslednje pomladi. V Beljaku sta dajali tudi deklicam nekaj osnovnega pouka dve sestrski središči omenjenega terijeredniškega združenja, ki sta se izvežbali pri celovških uršulinkah.

Najtežje je bilo pa vprašanje vaških trivialk, ker zanje dolgo ni bilo mogoče dobiti ne učiteljev in ne sredstev. Šolska komisija je skušala preko kresij in ordinariatov dobiti najprej jasno sliko o dotedanjem stanju, nato je pa poizvedovala po ustanovah in fondih, ki bi jih bilo mogoče uporabiti za šole, in po duhovnikih, ki bi lahko prevzeli pouk veronauka. Le počasi prihajajoča poročila so komisijo še bolj prepričala o velikih denarnih in drugih težavah, ki jih bo treba šele premagati. Razen tega so bila pa ta poročila tudi tako pomanjkljiva, da je dunajska študijska komisija celovškemu šolskemu poročevalcu Gröllerju dovolila, da pregleda vse že obstoječe podeželske šole in ob tej priliki prouči tudi možnost za ustanovitev nadaljnjih, a s seboj naj bi vzel tudi ravnatelja normalke. Ker je bil pa Mossmann ravno tedaj zaposlen z učiteljskim tečajem, ga je spremljal na prvem potovanju neki pisar (aktuar) in šele na drugem Mossmann, a že v začetku I. 1777. so na Dunaju v svrhu zmanjšanja stroškov naročili, naj nadaljuje ta obhod dežele Mossmann sam. On potem te prilike ni izrabil samo za to, da bi na krajih samih, ugotavljal, kje bi kazalo ustanoviti nove šole, temveč je skušal najti vedno tudi sredstva za njih ustanovitev.

Prof. A. Pih, na čigar izsledke se opira tudi večina tega poglavja, je mogel najti v arhivih le še Mossmannova poročila iz jeseni I. 1777. za Spodnjo Koroško, toda že ta nam nazorno prikazujejo ves tedanji položaj. Iz njih posnemamo naslednje:

V okolišju Zrelca dotlej še ni bilo nobene šole, le cerkovnik L. Krapinger, ki je znal za silo pisati, je poučeval po 6–10 otrok. Šola bi bila tu potrebna, toda zanjo ni nobenega fonda in tudi Krapinger bi za

učitelja ne bil primeren, ker da je preveč neveden in preveč odvisen od podkrnoškega prošta. Mossmann je naprosil žrelskega župnika J. Iliča, da bi se obrnil na gosposčino za podporo za šolo, a ta se je izgovarjal, da mu je vsa zadeva čisto neznana in da bi bilo najbolje, ako bi govoril Mossmann sam z Goessovim nadoskrbnikom v Blatogradu. Vse torej kaže, da bo v Zrelcu težko priti do šole, zato bi morali hoditi otroci pač v Podkrnos, kjer je šola nujna, a zanjo bi ne bila potrebna le soba in katehet, temveč tudi učitelj, „ki bi ne znal le brati, pisati in računati, ampak tudi slovenski in nemški jezik“. Podložniki sami radi revščine ne morejo prispevati ničesar, lahko bi pa patronat, a prošt pravi, da bi on že pridobil dovolj otrok za šolo, toda cesarica bi morala plačati učitelja, sicer da tudi on ne stori nobenega koraka. Branil se je tudi prepustiti za šolo prazno kaplanijo. Prošt je predstavil Mossmannu tudi nekega človeka, ki je že dotlej poučeval par otrok, toda za izvežbanje po novi metodi bi ne bil sposoben, ker je po proštovi izjavi „tako zabit, da je sposoben kvečjemu za cerkovnika“. Mossmann je potem predlagal, naj deželna oblast prosto ukaže, da mora prepustiti v kaplaniji prostor za učilnico ter jo opremiti in dodeliti kaplana za veronauk, a cerkovnika, ki ima čedno pisavo, naj se vendarle pošlje v učiteljski tečaj in nastopi potem za učitelja. Ako bi se ne moglo dobiti za šolo potrebnih sredstev iz cerkvenega imetja, naj bi dodajal prošt kot patron. Šolska komisija je potem 24. I. 1778. odločila otvoriti šolo v Zrelcu in v Podkrnosu, ker je grof Goess obljubil prispevati, a proštova zahteva, da bi prispevala še država po 40 gld za podkrnoškega učitelja, se je zdela komisiji „pretirana“.

CELOVEC

Red božje službe v velikem tednu in veliki noči za slovenske vernike v Celovcu v kapeli šolskih sester (poleg Koschatmuleja) Viktringer Ring 19).

Začetek obredov:

1. Veliki četrtek in veliki petek ob 7. uri zvečer.
2. V sveti veliki noči ob 11. uri ponoči (prinesite sveče s seboj, s katerimi poneseš blagoslovljen ogenj v domove).
3. Na velikonočni praznik ob 1½9. uri jutraj.

GLOBASNICA

Veselo ...

Dolgo se že nismo oglasili, zato moramo seči z našimi novicami malo nazaj. Predno smo stopili v postni čas, je še hitro peljal Krajgarjev Johej svojo izvoljenko Jozetjevo Rozo pred poročni oltar domače cerkve, kjer sta postala pred Bogom in svetom zakonski par, nova družina.

Johej je doslej vsa svoja leta služil Krajgarjevi družini kot hlapec, medtem ko so drugi rajši odšli za boljšim kruhom v les ali v tujino. — Vseeno ali morda ravno zato, ker je tako zvesto služil domači grudi — je ostal Johej eden najbolj zadovoljnih fantov v fari in kjer se je pojavil on, tam tudi ni manjkalo smeha in veselega razpoloženja.

Rozu in Joheju vse najboljše v novem stanu, posebno še mnogo božjega blagoslova!

... in žalost

V 81. letu svoje starosti je zatisnil za vedno svoje oči Bivčev oče. V nedeljo, dne 31. marca smo ga spremili ob izredno lepi udeležbi od blizu in daleč na domače pokopališče, kjer smo se z molitvijo in pesmijo poslovili od rajnega očeta.

Nedeljo na to, dne 7. aprila so zvonovi naše cerkve zopet otožno doneli, zopet so zvonili v slovo globaškemu faranu, vse prežgodaj umrlemu Janezu Žmahar, štimcu v Mali vasi.

Saj je bil rajni Anzej star šele 50 let in njega ne bo težko pogrešala samo njegova še mnogo mlajša vdova in otroci, ampak vsa fara, posebno še naše narodno občestvo. Tudi rajnega so spremljali na zadnji poti številni prijatelji in znanci, saj je bil Anzej po svojem lepem značaju pri vseh priljubljen in dolga leta eden naših najboljših delavcev v Izobraževalnem in prosvetnem društvu ter funkcionar Posojilnice in hranilnice v Globasnici. Janez Žmahar je bil namreč pravi vseznal.

Cerkveni pevski zbor pod vodstvom organista Kogoj in moški zbor Janeza Petjaka pa sta se poslovila od pokojnega na domu in ob odprtem grobu z globokim občutjem in z ubrano podanimi žalostinkami. Pogrebne obrede sta opravila dva čč. gg. duhovnika, tako da je imel rajni Anzej tudi

Rožan:

Nadaljevanje zgodovine romarskih cerkv

XV.

KAJ VEMO O BOŽJEM GROBU PRI PLIBERKU?

Kam sem se neki namenil danes, ravno pred Veliko nočjo, ki jo je slovenski narod na Koroškem vedno tako lepo obhajal kot praznik zaželenega vstajenja, v spominu na Odršenika; — kam neki grem? Ko sem s svojo mamo še kot otrok rano jutraj šel mimo križa, kjer je bila procesija z baklami in lučicami, h kapelici na malem gričku, kjer se je začela prava slavnost vstajenja na velikonočno nedeljo, se mi je vsa ta mistika luči in molitve, strelav in pesmi veselja, gorskih kresov in zardelih oblakov pred vstajajočim soncem vtisnila globoko v srce in v spomin!

Premišljeval sem, kam bi peljal bralce „Kronike“ ravno ob velikonočnem vstajenju! Pa sem se spomnil cerkve v Božjem grobu pri Pliberku, ker poznam borbo ljudstva v okolici tega prijaznega grička za to cerkev in pravice te cerkve! — Nekako je podobna borbi koroških Slovencev, ki so se morali, vstajajoči iz dolge, mnogostoletne in popolne odvisnosti ter deloma prave sužnosti, boriti za vsako svojo najmanjšo narodno pravico.

Že v 17. stoletju so zgradili pliberški okoličani s pomočjo nekaterih pliberških meščanov kapelico po sliki cerkve v Loretu, romarskem kraju v Italiji, kjer se še kaže Marijina soba v svoječasni obliki in opremiti. Tam si je postavil svojo skromno kočico samotar, ki se je posvetil, kakor pripovedujejo, samo molitvi in gojil željo, da bi na Humcu mogel iz kapelice pozidati večjo cerkev. Kar on ni zmogel, pa se je potem posrečilo nekemu vnetemu pliberškemu kaplanu, po imenu Tarmanu, ki se je

lep in dostojen pogreb, kakršnega je tudi zaslužil. Naj mu sveti večna luč! Zalujočim pa naše iskreno sožalje!

PODGRAG

Marijino romanje

Dne 13. maja poteče 40 let, ko se je Marija prvič prikazala trem nedolžnim otrokom v Fatimi. Prav za 40-letnico smo imeli v naši fari Marijino romanje. Teden dni je bila Marija v naši cerkvi in bogato delila milosti. Tiho kakor v Fatimi, je prišla med nas, pripeljali so jo preč. g. Millonig iz Stebna, kjer so imeli tudi Marijino romanje. Zjutraj in zvečer se je napolnila naša cerkev z verniki, ki so z molitvijo čistili Marijo, prejemale sv. zakramente in poslušali klic h pokori.

Prvi petek, prva sobota in prva nedelja, zadnji dan Marijinega romanja, je bila zbrana vsa farna družina ne samo pri poslušanju božje besede, ampak tudi pri angelški mizi. Tak prizor človeka gane v dno duše. Čeprav je bila Marija med nami teden dni, je bilo še vse prekratko, tako je bilo lepo. Ob tej priliki se lepo zahvalimo preč. g. Alojziju Nemcu, ki so nas tako lepo učili in nam zlasti zadnji dan priporočali, da ostanemo stanovitni, polni žive vere, kot ob času, ko je bila med nami Fatimska Kraljica. Bog jim povrni za ves njihov trud in delo.

V cvetnem tednu — prav za praznik Žalostne Matere božje — pa imajo Marijino romanje v sosednjih Medgorjah, kjer še posebno častijo zadnja leta Fatimsko Marijo. Mi pa upamo, da bomo kmalu dobili prav iz Fatime lep kip Fatimske Kraljice, ki bo ostal pri nas. Tedaj bomo pa skušali sprejeti Marijo z vso slovesnostjo.

ST. JAKOB V ROŽU

Preč. g. duh. svetnik Alojzij Železny 90-letnik.

V torek, 16. aprila je preč. g. duh. svetnik Alojzij Železny dopolnil 90 let. K izrednemu jubileju mu iz srca čestitamo in mu želimo še mnogo zdravih let.

Jubilant je bil rojen 16. 4. 1867 v Hadvariku na Moravskem. Ker je bila na Moravskem preobilica duhovnikov, je prišlo več čeških duhovnikov na Kranjsko in Koroško. V mašnika je bil posvečen 16. avgusta 1889. Služboval je v raznih župnijah

zaradi obolelosti — ko ni več mogel opravljati vseh službenih dolžnosti — preselil na Humec v kočico samotarja.

Od tod je vabil ljudstvo k maši v kapelico na Humcu, kamor so prihajali v vedno večjem številu ljudje, da poslušajo dobrega pridigarja, ki je znal ljudi tudi prepričati, da bi bila tam večja cerkev na pravem mestu. Ljudstvo pa je to željo sprejelo in se lotilo težkega dela in doprinalo velike žrtve. Leta 1772 je ljudstvo doživelo veselje, ko je bila nova, prostrana, baročna cerkev blagoslovljena od pristojnega ljubljanskega škofa, pod katerega je takrat spadala pliberška dekanija. Tako je ta cerkev sedaj posvečena spominu Zveličarjevega groba. Kmalu je cerkev zaslovela daleč naokoli. Romarjev in procesij je prihajalo vedno več, tako da ta duhovnik, ki je bil edini, ni bil več kos vsemu delu.

Ze iz teh razlogov je nastala splošna želja pliberških okoličanov, ki so prihajali tudi iz bolj oddaljenih krajev v to cerkev, da bi se pri tej cerkvi napravila posebna fara za veliko in obširno pliberško okolico, ne glede na to, da takratni mestni župnik — baron von Aichelburg — kot plemič ljudstvu sploh ni bil posebno naklonjen in tudi ni želel, da bi se njegovi dohodki zmanjševali!

Zaradi tega je bil navdušen učenec cesarja Jožefa II., ki je v svojem stremljenju — da odpravi praznoverje — ki ga tudi razni duhovniki niso trpeli, šel mnogo predalet. Mogoče tudi zaradi tega, ker je bil od takih ljudstvu odtujenih, plemiških in pa tujerodnih, višjih duhovnikov slabo podučen! Ta župnik v Pliberku je v svojem nasprotstvu proti iskreni ljudski želji šel

(Nadaljevanje na 8. strani)

Pri nas na Koroškem

v Sloveniji, nazadnje bil župnik v Gorici na Gorenjskem. Med vojno je bil pregnan, nato pa je prišel na Koroško, kjer je že 8 let v samostanu šolskih sester v Št. Petru. Kljub visoki starosti je še čil in krepak, res „zelezen“, kot pove ime in v redu opravlja božjo službo in pridiga tako, da bi bil za kako veliko cerkev. Zelo se zanima za gospodarstvo in je na tekočem o vseh dogodkih doma in po svetu.

Vseskozi je bil zgleden duhovnik, ki mu je vedno največja skrb: zveličanje duš.

V ponedeljek, 15. aprila je jubilar prejel od apostolskega nuncija na Dunaju sledeči telegram:

„Sveti oče pošilja prečastitemu Alojziju Železnju ob devetdesetletnici v zagotovilo bogate ljubezni in milosti Kristusove iz vsega srca apostolski blagoslov. — Dell Acqua, substitut.“

BISTRICA V ROŽU

Pri nas je začela smrt kositi stare ljudi. Letos je pobrala kar 4 osebe, in sicer Barbo Meliher, 86 let, Nežo Berdnik 85 let, Marijo Ogris 87 let in kot zadnjega Gregorja Jurica po dom. Polanca na Sp. Bistrici, stara 83 let. Po dom. Polanca smo spremili k njegovemu zadnjemu počitku na pokopališče v Sveče dne 6. t. m. Pogreba se je udeležilo veliko število žalnih gostov od blizu in daleč, posebno moški so bili v velikem številu zastopani, kar kaže, kako je bil pokojni spoštovan. Domači pevci so mu zapeli na domu in grobu za slovo lepe žalostinke. S pokojnim Gregorjem Jurico je šla ena zadnjih neupogljivih in značajnih starih slovenskih grč od nas. Polanc je bil zelo veren, soustanovitelj našega prosvetnega društva „Kočna“ v Svečah. Pri prvih volitvah odbora je bil izvoljen za podpredsednika in bil do zadnjega zvest član slovenske družine. Naj v miru počiva pokojni Po-

Šentrupeške gojenke voščijo in vabijo

„Spomladi vse se veseli, ko vsaka ptička žvrgoli,“ pravi tako lepo narodna pesem. Res se radujejo vse stvari, od najmanjše do največje, ko vstaja narava k novemu življenju. Najlepše in najpopolnejše veselje nad prebujajočim se življenjem uživa človek, ki mu je od Stvarnika dano, vse lepote stvarstva spoznavati in globoko doumeti.

A kdo med ljudmi ima več vzroka se veseliti kot ti, mladina, ki ti cveti pomlad življenja, ki se v tebi vzbujajo neslutene življenjske sile? In zopet med mladino se smemo med najsrečnejše prištevati me, ki imamo po dobroti božji Previdnosti možnost, da se pod vodstvom modrih učiteljev učimo, kako naj čimbolj izrabimo pomlad v naravi in v življenju, da bo rodila kar največ zlatih sadov.

Toda vsaka pomlad, naj je še tako čudovito lepa, nosi v sebi kal minljivosti in le prehitro ovne. Kako pravi druga pesem tako otožno? „So rože minule, minulo je vse.“ Miniti, da to je usoda rože, to je tudi usoda človeške mladosti.

Človeško srce pa hrepeni po minljivi mladosti. A večne mladosti in večne lepote nam nihče ne more dati razen Njega, ki je prišel z nebes med nas, da bi nam bil Zveličanje; ki je potem, ko je na križu umrl in bil v grob položen, bil v stanu, sam sebi dati nedopovedljivo krasno življenje; On, čigar častitljivo Vstajenje po strašni smrti bomo zdaj obhajali.

lanc v domači zemlji, ostalim pa naše iskreno sožalje.

MELVIČE NA ZILJI

V soboto pred Tiho nedeljo je zadela huda žalost Markovo hišo v Pazrijah ob Preseškem jezeru. Umrl je stari oče v starosti 76 let, ki je delal kakih 300 metrov daleč od doma v gozdu. Zadel ga je srčna kap, kateri je nenadoma podlegel.

Na Tiho nedeljo popoldne je bil pogreb. Požarna bramba je nesla krsto od doma do pokopališča, godba pa je igrala lepe žalostinke.

Rajni Markov oče je bil zelo veren mož in zaveden Slovenec, ki je bil vsa leta na ročnik naših slovenskih listov. Bil je dolgoletni cerkveni ključar v Pazrijah in član cerkvenega odbora v Melvičah. Njegova zasluga je, da je prišla leta 1937 cerkev v Pazrijah k župniji Melviče. Naj mu bo domača zemlja lahka!

VSEM NAROČNIKOM

SOTRUDNIKOM

DOPIŠNIKOM IN BRALCEM

„NAŠEGA TEDNIKA-KRONIKE“

želita veselo

in blagoslovljene

velikonočne praznike

UREDNIŠTVO
IN UPRAVA

Naše prireditve

ŽELEZNA KAPLA

Farna mladina iz Železne Kaple priredi na velikonočni ponedeljek, dne 22. aprila 1957, in v nedeljo, dne 28. aprila 1957, ob 12. uri opoldne v Farni dvorani lepo igro

„NAŠA KRI“

Vsi iz Kaple in vse okolice prav lepo vabljeni!

DOBRLA VES

Farna mladina iz Dobrle vesi priredi na velikonočni ponedeljek ob 3. uri popoldne v Farni dvorani v Dobrli vesi igro v sedmih dramatskih slikah: „MATER DOLO ROSA — MATI ŽALOSTNA“.

To igro je napisal Mariji in Njenim družbam Silvin Sardenko.

Vabimo vse od blizu in daleč.

LOČE

Farna mladina iz Št. Jakoba v Rožu gostuje na velikonočni ponedeljek ob pol treh popoldne z igro

„GAŠPAR GRE NA BOŽJO POT“

komedija iz polpreteklega časa v treh dejanjih, pri „Pušniku“ v LOČAH.

Vsi od blizu in daleč vabljeni, da se od srca nasmejite in razveselite!

Velika noč v celici

(Nadaljevanje s 3. strani)

Na krstnico — veliko soboto smo bile ves dan z mislimi pri domačih. V celicah je vladala strahotna tišina. Zapahi so rožljali, kible so rajžale sem in tja. Leve v vratih so se odpirale in borna jed nam je bila dana brez srca, kakor se pač podaja krma v korita. — Pojedle smo navadno do polovice. Dno posode nisem hotela pogledati — bilo je ostudno. Vtiho tapila se nam je misel na „žegnano“ — saj se nas jutri, na veliko noč prav gotovo spomnijo in nam bodo ponudili žegnano šunko in rdeča pisanka bo priložena. Za nameček k tem drznim mislim je bil vojaški pohod mimo naših mrežastih oken in rjojenje bojne pesmi zmagovalcev.

Stene celice so se še bolj zožile. Komaj, da so imeli prostora naši prazni želodci in težke misli. Misel na kresove po naših bregovih jih je osvetlila. Tudi na Golgoti gor kres — ljubeče, usmiljeno Srce Zveličarjevo — ki je za nas križan bil — amen.

Zbudil nas je veliki zvon bližnje farne cerkve. Velikonočno jutro! Že smo pokonci. Stene celice so čudovito odmaknjene, pošasti so zbežale skozi razširjene mreže v oknu. K nam je pogledala velikonočna zarja. Sklenile smo roke — ki je od mrtvih vstal ...

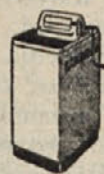
Sproščene stopimo na železne čelnice postelje, se primemo križev v visokem okencu in z vso močjo grla in duše zapojemo v tišino na dvorišču — kakor prej kdaj na ve-

DROBNE iz GOSPODARSTVA

SKOZI SUEZ bo 11.000-tonski italijanski parnik „Evropa“ kot prvi vzpostavil redno linijsko službo za potniški promet med Trstom in drugimi sredozemskimi pristanišči ter lukami Zapadne in Južne Afrike. Z odstranitvijo glavnih ovir je bil sedaj Sueški prekop odprt tudi za velike ladje. Ostane nerešeno le še vprašanje plačevanja plovne pristojbine. Egipt vztraja na svojem že znanem stališču, da je za to pristojna izključno egiptovska uprava. Večina držav, med njimi Italija, je s tem, da je svojim ladjam dovolila plovbo skozi prekop, že molče pristala na ta egiptovski pogoj. Z enkrat se le angleške, francoske, ameriške in kanadske ladje ogibljejo prekopa in raje plujejo dolgo pot okoli Afrike, samo da se izognejo priznanju popolne egiptovske oblasti nad prekopom. Skozi prekop pa ne smejo tudi izraelske ladje, ker egiptovska vlada grozi, da bo vsako izraelsko ladjo potopila, čim se približa prekopu.

ZITO IN BOMBAŽ v vrednosti 13.5 milijonov dolarjev bo dobila od Združenih držav naša sosedja Jugoslavija v okviru ameriške pomoči. Letos je Jugoslavija prejela pod tem naslovom blaga v skupni vrednosti 118 milijonov dolarjev.

ZALOGE SUROVIH KOŽ po avstrijskih tovarnah so v začetku leta 1956 znašale 2.552.574 kg. V teku leta je bilo na novo prevzetih še 23.939.360 kg. Tako je imela predelovalna industrija na razpolago skupno 26.491.934 kg kož. Od tega je bilo predelanih 24.086.100 kg. Skupna predelava v letu 1955 pa je dosegla le 23.390.000 kg. Kljub povečanju proizvodnje pa je padla uporaba inozemskih kož od 8.412.719 v letu 1955 na 7.398.193 kg lani. Iz uporabljenih surovih kož so v minulem letu izdelali 3.194.000 (v l. 1955: 2.863.000) kv. m. merjenega usnja, in 4.193.000 (v letu 1955: 4.783.000) kg usnja po teži (za podplate in pod.). Padec proizvodnje usnja po teži gre na račun močne konkurence gumijastih podplatov, ki vedno bolj izpodrivajo kožnate. Poraba lahkih in težkih kož je bila približno enaka. Ker pa so za proizvodnjo usnja po meri (finejše kvalitete) uporabljali v večjem obsegu tudi težke domače kože, so se pri predelovanju pojavili nekateri zapleteni tehnični problemi.

Električne pralne stroje vseh znamk in velikosti, štedilnike tudi kombinirane s krušno pečjo, krušne peči, sobne peči vseh vrst in velikosti, kotle za kuhanje žganja. Vse to in še marsikaj drugega vam nudi trdka

JOHANN LOMŠEK
ŠT. LIPŠ, Tihaja 2, p. Dobrla ves

Odplačilo je mogoče na obroke. Cenik dobite po želji brezplačno.

likonočno jutro, ko smo dvignili sveto monštranco iz Božjega groba — „aleluja!“ Res, bilo je drzno. Ako me čuje paznica, ki je hujša kot 10 paznikov — bo moji aleluji sledila pritožba na gestapo, črna pika in temnica.

Pa kdo naj ustavi sveti val navdušenja na velikonočno jutro? Kristus je vstal iz groba skalnega! On je res vstal — aleluja!

Čuj, kdo me kliče? zopet in zopet — ah, oče! „Atej, kje pa ste?“ — „V tretjem nadstropju!“ — „Kdo pa je še z vami?“ — In začeli so se oglašati po vrsti z imeni sojetniki, znanci, prijatelji, duhovniki. Iz sosednjih celic so se oglasile znanke ... „Atej, koliko pa vas je?“ — „25 v eni celici“. — „Kako vam

Našim gospodinjam

Družina ob Veliki noči

Navadno je ob tem velikem prazniku vsa družina skupaj. Pridejo tudi odrasli sinovi in hčere, da doma obhajajo praznik Vstajenja. Zategadelj se bo mati-gospodinja še posebej potrudila, da „pričara“ na mizo kar se da dobrih stvari. Posebno obilen je velikonočni zajtrk-kosilce. Včasih so načeli žegnano meso in pogačo šele v nedeljo zjutraj, v soboto so držali še post. Res je ob praznikih na razpolago v shrambi šunka, pogača, nadevana pečenka itd., a kljub temu bo kosilo bolj izbrano kot ob navadnih nedeljah.

Mizo lepo belo pregrnemo — lahko je domač prt — in jo nežno okrasimo. Drobnocvetje naših logov v vazicah iz jajčnih lupin bo zbuhalo pravo velikonočno razpoloženje. Lahko pa napravimo za vsako osebo tudi gnezdece iz maha in vanj položimo pobarvana jajca z imeni: Micka, Jozef, Rezika itd. Pisanke, pirhi, pobarvana jajca so doma povsod na Slovenskem. Velikonočni zajček je prišel pa od drugod. Zato se držimo naših pisank in jih živo „opišimo“, do bodo res pisane: Na čisto jajce z voskom narišemo okrasek ali napišemo ime in ga potem, ko je vosek suh damo v barvo. Ko se barva posuši, vosek odstranimo pa zablesti na rdeči podlagi z belim napisano ime, okrasek. Naše matere so znale lepo razložiti, kakšen pomen imajo dobrine iz jerbasa. Šarkelj ali kolač pomeni Jezusovo trnjevo krono, meso — Jezusa kot velikonočno Jagnje, hren — tri žblje, rdeče pisanke — tri kaplje Jezusove krvi.

Torej zajtrk obstoji iz šunke, trdo kuhanih jajc, nstraganega hrena (ali okisanega zmešanega z jajci), kruha, pogače in nadevane pečenke. Za toploto v želodcu pa bo poskrbel čaj.

Kosilo lahko delno pripravimo že prejšnji dan. Takó zakuho za juho že spečemo

Kaj pravijo drugi

Nemška demokracija: gumijaste pete z železnimi kapicami

Dne 1. aprila (kaj čuden slučaj) so bili vpoklicani prvi rekruti v novo zapadnonemško vojsko, o kateri pravijo, da bo „demokratska“. Že dobro leto je posebna komisija izmed poklicnih častnikov nekdanje Hitlerjeve vojske izbirala tiste, ki niso bili okuženi po nacionalsocializmu in prusaštvu, ali pa so se obojih še pravočasno znebili in bili po njenem mnenju vsled tega primerni za vpostavitev nove, demokratske nemške vojske. Londonski dnevnik „Times“ jim posveča naslednja razmišljanja.

„Čeprav so med cesarsko armado in vojsko, ki je priznala Adolfa Hitlerja za svojega vrhovnega poveljnika, obstajale znatne razlike, angleški krogi, ki se pečajo z zabavanjem javnosti, zanje niso vedeli. Poleg mračnega zločinjaka, ki ga je sedaj ponesrečeno nadomestil zlokobni maršovec, je nemški oficir bil dolga desetletja najbolj pripraven capin, s katerim je bilo še najlažje ravhati. Pojavljal se je ponavadi v dveh izdajah, prva je bil rejeni napuhnjenc, druga pa suhljati mračnež. Skoraj vedno pa je nosil monokel. Njegovo lice, najsi je bilo volje mršavo ali okroglo zalito, je bilo izmakaženo z brazgotinami iz dvobojev. Kadar je (v angleških gledaliških predstavah, op. ur.) zasliševal svojega junaka ali kadar je izstavljal prepustnico junakinji ali kadar je bil na reportu pred Hitlerjem, je govoril gladko angleščino (ali amerikanščino) z močnim nemškim naglasom; toda včasih je zapadel v svoj materini jezik, spuščajoč iz sebe kratke laježe kot: „Jawohl, Herr Oberst“. Brez izjeme je bil vedno odlikovan z „železnim križem“. Njegova uniforma je bila brezhibno ukrojena in imela jako visok ovratnik. Na njegovi pisalni mizi je bilo ponavadi videti jahalni bič in pogosto tudi steklenico konjaka. Proti koncu tridesetih let je opustil nošnjo ostrog. Nikdar ni kadil pipe, ni nikdar zavrtel na-

gre?“

„Tako, saj veš — pa mi se kar smejemo — in kako gre tebi? O, sedaj bo lepše, ko nas je več v tej fronti.“ — „Atej, vam in vsem v celici veselo veliko noč!“ — „Tebi tudi — pa vesela in korajžna bodi, saj bo vse minulo!“

„Haltet schon mal das Maul, ihr slavischen Hunde!“

To je bil pozdrav iz okna neke celice. Ni nas presenetilo. Takih pozdravov smo bili že vajeni.

Hej, farizeji in Iskarijoti, vstanite! Vstanite iz teme in zaspanega udobja, da vas obsije velikonočna zarja! Niso vstali. Zarili so se globlje v temo, v pernato udobje, v pohlep in sovraštvo.

V naših celicah pa je sijalo in pelo velikonočno jutro.

a. n.

SLOVENC

doma in po svetu

Ljubljansko opero si želijo v Gradec

Po graški „Tagespost“ posnemamo: „Kot je bilo pravkar objavljeno, je sedaj ljubljansko operno gledališče dobilo povabilo v London, kjer bo v gledališču „Sadler's Wells“ letos poleti predvajalo nova dela, ki jih je pripravilo. Po lanskem velikem uspehu na „Nizozemskem festivalu“ ter v Veliki operi v Parizu je to vabilo nova pomembna potrditev za to ustanovo, ki se je že prej ob posebnih priložnostih, kot v Dubrovniku, Bologni, Livornu in Bariju, zelo izkazala in bi si sedaj želeli, da znova obišče tudi Gradec.

Firma Phillips naraščajoče priljubljenosti ljubljanske opere v zapadnem svetu ni pustila neizrabljene, ampak je ta ensemble posnela na trakove. Dva posnetka (v izvirnem ruskem jeziku, ki so ga izvajalci zato morali posebej naučiti) je v improviziranem snemalnem studiu v Ljubljani izvršila posebna tehnična skupina, ki so jo v ta namen nalašč poslali v slovensko prestolnico.

Isti list nadaljuje: „Ta dva posnetka morata veljati kot izvrstna kulturna propaganda za Jugoslavijo, kjer je, kot znano, že tudi nekaterim drugim, k napredku stremječim gledališčem uspelo, da predrožujoči „železni zastor“. Omenjena posnetka na traku, ki sta opremljena s slikovitimi naslovi, vsebujeta opero Prokofjeva „Ljubezen do treh oranž“ ter Musorgskega „Sejem v Soročincu“. O sodelujočih se omenjeni list tudi zelo pohvalno izraža, posebno pa omenja pevce Korošca, Brajnika in Lipuščka ter pevke Bukovčev, Gerlovičev, Karlovčev in Stritarjevo ter dirigenta Boga Leskoviča in Sama Hubada.

In v Celovcu — vse tiho je bilo ...

Dokument slovenske vzajemnosti

„Karitas“ je ime podporni organizaciji, ki so jo leta 1951 ustanovili prvi Slovenci, ki so se v povojni dobi naselili v Kanadi. Njena naloga je, da nabira darove in z njimi podpira bolne in pomoči potrebne rojake v Kanadi in posebno pa tiste, ki zaradi starosti ali bolezni niso mogli zapustiti evropskih bolnic in begunskih taborišč ter se preseliti preko morja. Organizacija zbira mesečne prispevke po pol dolarja pri rojakih v novem svetu ter jih potem po požrtvovalni tajnici gdč. Pavli škrljevi pošilja potrebnim Slovincem. Za leti 1955-56 je „Karitas“ objavila naslednje številke: Skupnih dohodkov je bilo v omenjeni dobi 2.422 dolarjev. Od te vsote so poslali v Evropo 1.197 dolarjev in sicer v Avstrijo 872 dol., v Švico 150 dol., v Nemčijo 70 dol., na Švedsko 40 dol., v Francijo 30 dol., v Italijo 30 dol. Ostalih 1.171 dol. pa je bilo razdeljenih med bolnike v Kanadi. Te gole številke dokazujejo, da je kljub očitkom o „dolarskem materializmu“ med našimi rojaki v onstran morja še mnogo razumevanja in voljnosti za žrtve v prid bolnim sonarodnjakom.

Družinska tragedija v Avstraliji

Pred šestimi leti se je preselila v Avstralijo družina Franca Copota, doma iz okolice Ljutomera na Štajerskem. V družini so bili štiri otroci, a v nekaj letih se je v skromni hišici v Avstraliji že igralo sedem živahnih bratcev in sestr. Imeli so mirno življenje, podobno kot na tisoče družin v širni Avstraliji. Oče je imel dobro službo in je lepo skrbel za družino. Toda nekega dne, ko so se otroci odšli kopat, so štiri utonili in sicer 9-letni Karel, 7-letni Franček, 10-letna Marija in 8-letna Julka. O tej nesreči je po časopisju zvedela vsa Avstralija in sočustvovala s težko prizadeto družino. Štiri drobne rakve je blagoslovil sam škof iz bližnjega mesta, a pogrebno mašo je opravil slovenski duhovnik. Malokatero oko je ostalo suho, ko so spuščali rakve v grob, poročal list Slovincem v Avstraliji „Misli“. Vse pa je občudovalo starše, zlasti mater Marijo, ki je vsa vdana v božjo voljo stala ob odprtem grobu in kot prava sveto-pisemska „močna žena“ izročala svoje malčke nebesom.

Jubilej igralca Lojzeta Potokarja

Te dni je obhajal 35-letnico svojega poklicnega dela igralec Lojze Potokar, eden izmed prvakov slovenskega Narodnega gledališča v Ljubljani. Že kot 12-leten deček je začutil v sebi umetniški poklic in začel nastopati na odru. Iz podeželskega fanta z Dolenjske se je potem razvil v vrhunskega slovenskega igralca.

Ne bojte se — jaz sem premagal svet!

Francoz Jean Jaures je bil slovit profesor filozofije in podpredsednik poslanske zbornice. Ustanovil je tudi znani pariški dnevnik „Humanite“, v katerega je napisal mnogo člankov socialne vsebine. Čeprav je imel od doma dobro versko vzgojo, je vseeno zašel na kriva pota, postal zagrižen brezbožnik in smrtni sovražnik katolicizma. Iz svoje hiše je dal odstraniti vse, kar je kakorkoli spominjalo na krščanstvo. Sorodniki in znanci, ki so bili še verni, sploh niso imeli dostopa v njegovo hišo.

V takem brezbožnem okolju je rasla tudi njegova edina hčerka Germana. Vzgajala jo je že od mladih nog domača učiteljica, ki je bila prav tako brezbožna kot njen učeni oče. Germana je zrasla in postala ponosno in učeno dekle. Ni bila pa samo zelo nadarjena, ampak je po očetu imela tudi odločen značaj in sijajen nastop.

Nekega dne je imel Jaures v francoskem senatu gromovit govor, kjer je z vso silo napadel krščanstvo. V svojem divjem besu je šel celo tako daleč, da je izrekel besede: „Krščansko miselnost je treba iztrebiti“.

Zvečer, ko je sedel doma v svoji delovni sobi in razmišljal o učinkovitosti svojega govora, nenadoma potrka nekdo na vrata njegove sobe. Bila je to njegova hčerka, ki bi bila rada ta večer preživela pri svojem očetu. Bil je namreč njen rojstni dan, stara je bila 21 let in tako postala polnoletna. Očetu se je čudno zdelo, kako to, da hčerka tega pomembnega dne ne mara proslavljati v kaki veseli družbi svojih sorodnikov, pa jo je vprašal: „Hčerka moja, zakaj ne greš v družbo? Kako to, da imaš tako rada samoto? Sedaj, ko si polnoletna, si boš morala izbrati ženina!“

Germana je vstala in očetu povedala, da se je odločila in ženina že izbrala.

„Tako?“ se je začudil njen oče. „Kdorkoli te bo dobil, bo srečen mož“, ji je še nežno rekel.

„Izbrala sem si takega ženina, pred katerim se sme le kleče govoriti.“ Pri teh besedah je Germana pokleknila k svojemu očetu in pogumno izjavila: „Stopila bom v samostan in se popolnoma posvetila Bogu.“

Kdo bi popisal čustva, ki so ustajala v očetu pri taki izjavi! Pa prav danes, ko je mislil, da je zadal krščanski miselnosti v Franciji smrtni udarec, mora na žalost in jezo, spoznati, da tega ni mogel niti iz lastne družine, iz svojega otroka iztrebiti. Kaj bo, ko se izve, da je edina hčerka brezbožnega poslanca in političnega voditelja stopila v samostan!

„Koliko časa pa že misliš na to?“, jo čez nekaj časa hladno vpraša užaljeni oče.

„Tri leta že, oče“, pravi hčerka.

Brez moči je sedel na otomani Jaures. Mislil je na Križanega, ko je moral priznati kot nekoč cesar Julijan Odpadnik: „Zmagal si, Galilejec!“

Kristus zmaguje v trenutku, ko njegovi sovražniki mislijo, da je za vedno premagan. Kot zmagovalc vstane tam, kjer najbolj mislijo, da je preganjen, in to s tako silo in zmagovalcem, da se pekel in njegove sile razbeže in razprše brez sledu in brez moči. Kristus je vstal, sveta Velika noč nam kaže njegovo zmagovalno moč: **ne bojte se, jaz sem premagal svet!**

Ves krščanski svet poje o Veliki noči svoj aleluja, slava Gospodu! Kristus je zmagal in premagal svet in hudega duha. Hudo-bija more nekaj časa vladati, a močnejši je tisti, ki je zmagal smrt in greh s svojim vstajenjem.

Življenje je dostikrat težko. Koliko trpljenja! Zdi se, da večina ljudi ne ve, kaj živi. Za tisto kratko veselje, ki ga je tako malo in za prinaša veselje in mir? Za kosček kruha? Za malo zemlje? Mnogi v tem iščejo sreče. Da, večina ne pozna smisla življenja in velikonočnega vstajenja. Resnica, o kateri govorimo, pa nam življenje olajša, olepša, obogati, ker daje našemu življenju pravi smisel. Če poznaš smisel življenja, greš tudi veliko lažje skozi trpljenje.

ZA DOBRO VOLJO

Lepo priznanje

„Mama, danes me je naš učitelj pa pohvalil.“ —

Mati: „No, kaj pa je rekel?“

Učenec: „Ti si pa res dober domoljub. Prvič, ne porabiš čisto nič mila; drugič, bi pa na tvojem vratu lahko repa rastla,“ je dejal pravični učitelj.

Za mladino in prosveto

PRVIČ PRI PROCESIJI

Mama in Janko sta bila sama doma. Vsa druga družina je odšla k vstajenju.

Sonce se je že močno nagnilo in vedno bolj izgubljalo svojo prvo pomladansko toploto. Vetrč se je poigraval z vejicami po drevju in z mlado rastjo po travnikih in njivah. V zraku je vladalo skrivnostno razpoloženje velikonočnih praznikov.

Veličastno, mogočno se je oglašil iz farnega zvonika velik zvon. Vmes so ubrano zapeli še drugi zvonovi. Iz cerkve se je vsula množica vernikov in se brez rediteljev uvrstila v lep red, v procesijo. Na svoji poti je šla procesija mimo hiš, ki so imele vse na oknih sveče, prižgane v pozdrav Zmagovalcu smrti in Gospodarju naravnih sil.

Pri prvih glasovih zvonov je tudi Odem-

sova mama brž hitela prižigati sveče po oknih. Medtem pa je izginil Janko. Mama se zato ni razburjala, saj je zmanjkaj tudi kužek Kranček. Mislila je, da sta se ta dva nerazdružljiva prijatelja zatopila kje v svoje igre. Zato je pokleknila k oknu in se zatopila v pozdravno molitev Gospodovega mimohoda.

Tačas pa je Janko dal Krančku v gobček vrvico. „Hi!“ in sta jo že ubrala za hišami brez vsakega cilja. Na vogalu zadnje hiše sta se znašla ravno v trenutku, ko je šla tam mimo procesija. Kranček se je takoj znašel, izpustil je vrvico in jo popihal. Janko pa je kakor ob neki upornosti obstal. Njegova upornost pa se je naglo spremenila v otroško radovednost.

Št. Jakob v Rožu

Na BELO NEDELJO vam bomo, gojenke kmetijsko-gospodinske šole v ŠT. JAKOBU V ROŽU, pokazale svoj letni uspeh s posebno prireditvijo.

Do štirih popoldne si boste mogli ogledati razstavo ročnih del in kuhinjskih izdelkov.

Odrska prireditev bo za oddaljene goste ob pol dveh, za ostale ob štirih popoldne. Šentjakobčane pa počastimo zvečer ob sedmih v farni dvorani.

Šolska mladina naj pride že v soboto, 27. 4., ob treh popoldne tudi v farno dvorano.

SPORED PRIREDITIE:

1. Pesmi
2. Pozdrav (gojenka)
3. Sreča je opoteča (igra)
4. Govor
5. Pesmi
6. Rajanje
7. Trajno ozdravljena (igra)
8. Rajanje
9. Pesem

Zaključek

gospodinskih šol

K razstavi in prireditvi vas vse prav vljudno vabimo!

Gojenke

Št. Rupert pri Velikovcu

Na BELO NEDELJO ste vsi prisrčno vabljeni na razstavo in zaključno prireditev gospodinske šole v ŠT. RUPERTU PRI VELIKOVCU. Razstava bo cel dan odprta, popoldne pa bo predstava s pestrim sporedom, in sicer dvakrat, ob 1/22. uri prva in ob 4. uri druga, kot vedno.

Vse naše domače, nekdanje gojenke in vse prijatelje naše šole in naših prireditev prisrčno vabimo. Pridite, da se prepričate, da uspeh naših učiteljic in tudi nas samih ni bil zastoj. Kar smo si pa pridobile za splošno, predvsem pa za srčno izobrazbo, bomo pa potem doma pokazale.

Obenem pa želimo vsem milosti polne praznike. Vstali Zveličar naj vsem podeli predvsem miru, miru, ki ga svet ne more dati!

Šentrupeške gojenke

Lepo vedenje

Napačno

Pravilno

Če opazujemo v vsakdanjem življenju, kako se ljudje pozdravljajo, potem vidimo, da v tej točki precej grešijo. Pozdrav je nekakšno približanje oseb in gotova odlika, katero je treba prepustiti ženski. Zato vsebujejo prvi trenutki srečanja vedno nekako napetost, ki je naj moški ne moti s tem, da brez vsakega pomisleka pomoli ženski kot prvi svoj roko. Najprej ponudi torej roko ženska, kakor kaže zgornja slika.

*

Spodnja slika pa nam kaže, kako se moramo na cesti obnašati, če na glavi nimamo klobuka, ampak čepico. Čepice so iznajdba naše športne dobe. Klobuk pri srečanju snamemo, toda čepica ostane na glavi, kajti nosilec čepice tudi lahko na drug način izrazi svoje pozdrav.

Napačno

Pravilno

ali bolje rečeno, čepico zaradi tega ne snamemo z glave, ker nima oblike in jo težko primemo, kar je ševeda pri klobuku kaj drugače.

Predpisi lepe olike torej zahtevajo, da nosilec čepice to obdrži kar na glavi in pozdravi ali odzdravi na ta način, da se nekoliko prikloni.

Kako se odpravljáš v šolo

Pred tedni smo pisali na tem mestu, kako se otroci odpravljajo v šolo in kako je šolska mladina površna. Prinesli smo nekaj slučajev iz praktičnega življenja. Danes pa o tem nadaljujemo.

Kako se naj torej odpravljamo v šolo? Takole, mislim, bo najbolj prav: V šolo se pravzaprav odpravljamo že prejšnji dan. Ko prideš iz šole, se malo odpočij. Pojdi na vrt ali sedi v sobi in vzemi kako čtivo ali se razgovarjaj z brati in sestrami, seveda ne s pestmi in nogami! Čez kako uro ali dve uri se spomni, da je jutri tudi šola. Seveda, neprijetna je ta misel, a kar je — je. Vem, da globoko zavzdihneš, a nič ne pomaga — dolžnost je dolžnost. Stopi do svojih šolskih knjig in — čeprav ti smrdijo — jih vzemi v roko, deni urnik predse in pomisli. Ali imaš kaj naloge in katere? Pregledaš vse knjige po vrsti, ne le tistih za prihodnji dan, in se učiš.

Pri tem ne kliči vseh ljudi, ki so ti na razpolago, na pomoč, ampak pomisli po svoji pameti. Saj ni v šoli ničesar, kar ne bi bilo primerno za tvojo pamet. Saj so vsi predmeti odmerjeni tako, da so prav mere za tvoje močane. In nikar ne hiti! Pa tudi dragocenega časa ne zapravljaj. Kako je to? Tako, da misliš samo na tisti predmet, ki se z njim baviš, in ne iščeš raztresenosti nalašč okoli. Zamisli se v to, da si zdajle kot uprežen konj, da moraš speljati ta in ta voz naprej, pa čeprav je še tako navkreber, pa čeprav je še tako hud klanec. Polagoma odpravljáš predmet za predmetom. Naloge piši počasi in nikar ne čekaš. Prvič tega ne dovolijo v šoli, drugič pa sččkana domača naloga zares ni nič lepa.

Kaj bi n. pr. rekel ti, če bi ti kdo prinesel „sččkano“ jed? Na primer juho — da ne bi bila kuhana ali kruh nič dobro pečen? Ali obleka — le na pol sešita; čevlji, da bi viselo od njih? Takih stvari ne mara nobeden, pa bodisi, da je to naloga za šolo ali pa kaj takega, kar ima človek vsak dan v rabi. Mimo tega tudi ni vljudno, dati kaj iz rok, kar je na pol narejeno. Brez vljudnosti pa ne prideš v življenju nikamor. Povsod zahtevajo svoj „dober dan“ pa „z Bogom“ in vsak hoče, da se mu zahvališ, da ga prosiš. Če nisi človek vljudnega vedenja, te brž razpijejo, da si sirovina in teslo, s takim pečatom na čelu pa ni prijetno ho-

ditu po svetu. Torej, bodi pozoren pri pisanju nalog in glej na zunanjo obliko — če že ne zato, ker boš sicer v šoli kregan, pa zato, ker to zahteva vljudnost in olika.

(Dalje prihodnjič)

Sveti les

V velikem tednu so se drevesa pripravala med seboj, katero bo vredno postati križ, na katerem bo darovan Zveličar sveta. Pa ta odlika ni doletela niti ponosne jelke ali krasne cedre niti kakšnega drugega drevesa, ki se ponaša s svojo mogočnostjo in starostjo. Izbrano je bilo preprosto in neznano drevo. Iz njega je bil napravljen križ za Zveličarja sveta. Ponosna jelka je bila tudi posekana. Porabili so jo za mogočen jam-bor na ladji. Ladja pa se je potopila in z njo vred ponosno jelkino drevo. Tudi cedra je padla. Poslali so jo v Rim kot lepo obdelan steber, ki je dolga leta krasil kraljevo dvorano. Rim je do tal pogorel in z njim vred steber iz cedrovine. Pepel pa je raznesel veter na vse strani.

Preprosto drevo pa, na katerem je visel Zveličar — križ — se je ohranilo, kot znamenje življenja.

Tristo let je bil sveti križ skrit v naročju zemlje. Cesarica Helena ga je šla iskat čez morje. Našla ga je in je tam, kjer je bil križ najden, dala postaviti mogočno cerkev, v kateri je pustila velik kos križa. Drugi del tega lesa pa je podarila sinu Konstantinu. Ta je postavil v Rimu krasno baziliko v čast svetemu križu. Za tla v tej cerkvi je dal prepeljati prst z gore Kalvarije, kjer je Jezus prelil svojo dragoceno kri.

Križ nam je postalo ljubo znamenje, s katerim krasimo in zaznamujemo vse, kar nam je drago in sveto. S križem zaznamujemo mati svojega otroka v zibelki ali, ko odraste in se podaja v tuji svet. Križ varuje naša polja ter jih blagoslavlja, stoji ob križpotih, ko se odločamo na desno in levo. Križ bo zasajen nad našo glavo, ko bomo počivali v grobu.

P * I * S * A * N * O * B * R * A * N * J * E

GEORGE MIKES:

(Nadaljevanje in konec)

DRUGA PRILOŽNOST *Barona Ferenczyja*

Pogosto sva z baronom delala dolge sprehode — skoraj vsak dan.

Kmalu po najinem prvem srečanju se je pojavil z rožo v gumbnici suknjiča in odtehlj mu je rdeč nagelj postal stalen spremljevalec. Da si ga je mogel kupiti, si je pogosto moral izposoditi pol šilinga. Ob drugih priložnostih pa nas je znova počastil s svojimi velikopoteznimi vabili na večerje, ki so se vedno končavale na isti, hrupni način: razbiti kozarci, ogledala, lestenci, slike. Pogosto so tudi krozniki in posode morali izpričevati, da je to res bil praznik, kot si ga je on zamišljal. „Nikdar ne bo nihče več na tem stolu sedel,” je vzkliknil ob neki taki priliki ter spremenil dva krasna starinska stola Chippendale v treske.

„Veste,” mi je dejal nekoč na sprehodu skozi Kensingtonske vrtove, „v svojem življenju sem en samkrat ustrelil velikega kozla. Ljudje se sprašujejo, kdaj neki sem napravil to napako. In kaj bi storil, ako bi mi se še enkrat ponudila podobna priložnost? Večina ne ve kaj odgovoriti. Toda jaz vem!”

Molče sem ga poslušal.

„Ko sem bil 19 let star, sem postal milijonar. Da, vem, takrat se je vsakdo, ki je posedoval več kot stotisoč, pustil zmerjati za milijonarja. Toda jaz sem podedoval 200.000 — in človek z dvestotisoč je bil v resnici milijonar. — Pred vojno sem študiral pravne znanosti (menil je prvo svetovno vojno). Denar sem dobil proti koncu junija — vprav ob koncu semestra — in pri priči sem se odpeljal v Avstralijo.”

„Zakaj?” sem vprašal. „Ali je bilo kaj posebno privlačnega v Avstraliji?”

„O Avstraliji sploh nisem vedel ničesar,” je odmajal z glavo. „Toda bila je daleč, daleč. In takrat sem spoznal, da se moram s svojim denarjem odpeljati kar najbolj daleč, kajti — tako sem si dejal — morda ne bom več imel druge možnosti, da še kdaj vidim Avstralijo.”

To je zvenelo prepričljivo.

„Da na kratko povem,” je nadaljeval, „za zimski semester sem se že bil vrnil nazaj v Budimpešto — toda brez beliča!”

„Toda, kako je bilo to mogoče?” sem vzkliknil. „Kako vam je, za božjo voljo, uspelo pognati ves ta denar? In to v treh mesecih?”

„To ni bilo tako lahko,” je priznal. In po kratkem premoru je z jasnim premislekom pristavil: „To ni bil pravi način za porabo denarja. Bila je prava bedastoča, če že ravno hočete vedeti za moje mnenje.”

„Kakor koli že, imeli ste svoje veselje,” sem zamrmral.

„Niti tega ne! Skoraj vsak večer sem jih dobil po grbi od pijanih mornarjev. Sicer pa to je druga zadeva. Ampak, ako bi se mi danes primerilo, da še kaj podedujem, potem bi že znal prav naložiti denar. Nakupil bi si zanesljivih vrednostnih papir-

jev za moja stara leta. Ampak, kaj hočete, priložnost, ki se mi je nudila, sem že zapravil.”

„Tega ni nikoli moč vnaprej vedeti. Vi aristokrati imate vendar velike družine in številna sorodstva. Strice, stare tete...”

Počasi in mračno je odmajal z glavo. „Nobenih izgledov. Vsa moja družina je suha.”

Tako je prešlo nekaj mesecev. Večkrat mi je kdo izmed nas posodil nekaj šilingov in večkrat smo potem bili povabljeni na kako izmed njegovih nepozabnih slovesnosti, kadar se mu je pač znova nasmehnila sreča pri konjih ali psih. Tu pa tam je zopet koga navrtal za pet ali deset šilingov, da je mogel oditi na lov k lordu X ali Siru Y.

Nekega dne pa nam je s žarečimi očmi sporočil novico, da je po neki teti ali sestrični njegove matere podedoval 60.000 pengö. To je bilo sicer mnogo manj kot njegova prva dediščina, pa še vedno čedna okrogla vsotica. Tako mu je kljub vsemu življenje ponudilo še drugo priložnost.

Dva ali tri dni pozneje nas je zapustil. Odpotoval je na Madžarsko, da tam prevzame svojo dediščino in jo varno naloži.

*

Izbruhnila je vojna in do leta 1948 nisem ničesar več slišal o baronu. V februarju tistega leta sem pa odšel za 14 dni v Budimpešto. Tam me je mnogo znanec obiskalo, med njimi je bil tudi baron. Bil je zelo elegantno oblečen in tudi rdeč nagelj v gumbnici ni manjkal. Prosil me je, da mu naj posodim deset forintov, kar sem prav rad storil. Ker mi ni niti z besedico omenil svojega trenutnega premoženjskega stanja, sem si dovolil obzirno pripombo, da mu je — kot mnogim drugim —

Karel Rojšek:

Bitka pod Oljsko goro

O tej bitki ni ničesar zapisano v Svetem pismu, tudi zgodovinarji molčijo o njej, kajti ni se pripetila v davnih časih v Sveti deželi, temveč pred približno sto leti. Tudi niso bili vanjo zapleteni kralji, cesarji ali slavni vojskovodje, temveč naši brumni sosede štajerci, ki po pogumu in bistrosti sicer za marsikaterim slavnim vojščakom iz zgodovine ne zaostajajo, vendar glas o njih junaških dejanjih ni prodril izven meja bližnje okolice. Morda tudi zato, ker takrat še ni bilo časopisja, bili so pa to še stari dobri časi, v katerih so ljudje pač bolj zase, a mnogokrat bolj srečno živeli.

Velika noč je bila že od nekdaj zelo slovesen praznik v naših krajih. Obhajali so ga z veliko zbranostjo. Razen oskrbovanja živine in čiščenja po hišah niso opravljali nobenega drugega težaškega dela. Ta teden so skrbeli bolj za dušo, dočim so druga

pač brčkone vojna prinesla gospodarski polom.

„O ne, to nima ničesar opraviti z vojno. Zgodilo se je že precej časa pred izbruhom vojne. Bilo je v gostilni.”

„V gostilni?” sem ponovil presenečeno.

„V gostilni v Gödu, v bližini Budimpešte. Tam je bil moj prijatelj major. Saj se še spominjate...”

Jaz se nisem mogel spomniti ničesar in mi je moral povedati vso zgodbo od začetka. Bila je priprosta, čeprav nekoliko nenavadna zgodba. Da praznuje svojo drugo dediščino, je bil povabil svojega prijatelja majorja — ki je bil prav tako služil pri sedmem huzarskem polku — v neko staro podeželsko gostilno v Gödu. Prebila sta tam res miren večer. Spočetka sta kramljala, potem pa sta ob spremstvu ciganske godbe prepevala otožne ogrske ljudske pesmi, dokler ni baron nenadoma zagnal svojega kozarca v ogledalo in zavpil po svoji stari navadi, da „iz tega kozarca ne bo nihče več pil.” Major je posnemal njegov zgled in razbil stole, da ne bo na njih nihče več deležen sreče, kot sta jo onadva užila ta večer. Nato je major raztolkel še mizo na drobne kosce. Potem se je baron lotil inštrumentov ciganske godbe, rekoč da jih ne sme nihče nikdar več slišati, potem ko so njima pričarali toliko sreče. Ta plemenita tekma je šla naprej, dokler ni padla baronu na um blesteča misel, da zažge hišo, da se v njej ne bo nihče več mogel tako dobro zabavati kot sta se onadva. Hiša je pogorela do temeljev. Ko je baron končno zahteval račun, je ta vseboval jedačo in pijačo, steklenino, posodo, glasbene instrumente, opravo in hišo. Baron je bil rešen vseh skrbi zastraen svoje dediščine.

„Ne obžalujem ničesar,” je dejal. „Preživela sva čudovit večer. Toda, ako bi se mi ponudila še tretja priložnost...”

Stavka ni dokončal. Po kratkem premolu me je vprašal, ali bi mu morda mogel posoditi še pet forintov. Dejal sem, da z veseljem.

telesna opravila odložili za kasneje.

Fante v Polzeli je skrbelo, ali jim bodo sosede Pačani prinesli nazaj „štuke” (možnarje), ki so jim jih bili prejšnjo jesen posodili za neko slovesnost. Bilo jih je vse skupaj trideset in jih potem Pačani sploh niso vrnili. Polzelčani so sicer imeli doma še pet možnarjev, a kaj je to za tako velik praznik! Saj so bili ljudje navajeni, da je grmelo kot v bitki pri Kustoci.

Toda možnarjev ni bilo nazaj in Kodretov Miha v Polzeli je bil upravičeno jezen na sosede, ki so s polzelskimi možnarji povzdigovali slovesnost Velike noči v Pačah. Ko se je po večerni molitvi spravljaj spat, je Miha sklenil: „Le čakajte, na velikonočni ponedeljek se vidimo!”

Res je napačilo ponedeljsko jutro, čisto kot da bi ga bil sam Bog umil v rosi. Oče in mati sta zgodaj zjutraj odšla k prvi sv.

varjali o letini, davkih, porokah in smrti. Veliki šmaren je bil skupni družinski praznik za vso prostrano dolino. Vas se je kosala z vasio in vsako leto je pri glavni maši prepeval en zbor, da so drugi imeli dovolj prilike za kritiko. Ugled domače vasi je ugledil tudi osebna nasprotstva. K zadnji pevski vaji so prišli vsi pevci, tudi Janez in Niko. Domenili so se, da se popeljejo z vozom.

Pred Gregorjevo hišo je v ranem jutru stal voz. Niko je umil kolesa, pritrdil lojtrnice in osnažil komate ter konja, da so se svetili v soncu. Mati Marička je šla že v mraku na pot in sicer peš, da bi mogla čimveč zaslužnja darovati za sina Marka, ki je bil že v samostanski višji šoli. Gregor je čuval dom, popoldne pa bi se tudi on potegnil na semenj, ko bo vse najbolj živo in židane volje.

Na dvorišču je Tilka opletala lojtrnice. Z Nikom sta privezala vence za ročice in pogrnila sedeže s konjskimi plahtami. Dekle je obleklo pražnjo obleko ter si dolgo časa spletalo lase pred ogledalom. Bila je vesela in sama s seboj zadovoljna. Priskakljala je na vežni prag in zaklicala: „Nikol! Poglej me! Kaj praviš?” Fant se je ozrl, oči so mu žarele in od veselja je tlesnil z rokama: „Zares si lepa, Tilka!” (Dalje)

maši v farno cerkev. Miha je zjutraj opravil pri živini, kajti popoldne, ko njega ne bo doma, bo to moral storiti oče. Ta dan je namreč bil njegov. Uro in pol je bilo hoda na goro Oljko, podružnico polzelske fare. Tu se je zbral cvet fantov iz skoraj vse Savinjske in Šaleške doline.

Božjo službo je opravil postavni gospod Matevž, čigar beseda je nekaj zalegla, v in izven cerkve. Ne le dečki, ampak tudi odrasli fantje so imeli pred njim spoštovanje. Ko je bilo maše konec, je mladina obstopila stojnice, kjer je bilo na prodaj toliko raznovrstnega pisanega blaga, da je bilo veselje, od sladkarij za otroke preko lectovk s srčki in pesmimi za zaljublence, pa do mašnih knjižic in svetih podob, ki so takrat šle bolje v denar kot danes, ko ljudi begajo atomi, a namesto dobrih slaščic premlevajo v ustih žvečilni gumi.

V gostilni pod cerkvijo so ženske, ki so bile za ta dan posebej najete, imele polne roke dela. Romarji so se drenjali okrog miz za prostor. Revne bajtarske mamice so naročale „župico” (juho), gorski kmetje so velevali okusno začinjeno obaro („ajmoht”), a bahati dolinski kmetje, katerim je takrat še redka „savinjska rožica” — hmlejši debelila denarnico, so oblastno naročali svinjsko pečenko.

V tem drenju je moral Miha spoznati, da ne bo našel prilike in prostora za obračun s paškimi fanti. Tudi se ne bi spodobilo, da bi tik božjega hrama obračunaval z njimi zaradi tistih trideset možnarjev. Stopil je k bližnji stojnici in nakupil darila za domače, pa tudi lectovo srce za Ančko, čeprav je bila s Pake doma. Videl jo je, ko je v družbi svojega očeta šla iz cerkve. Vedel je, da se bosta za kratek odidih ustavila v Jugovi gostilni na razpotju, kjer se ločijo pota Pačanov, Braslovčanov, Polzelčanov in Šentandraščanov. Pomignil je svojim prijateljem, ki so ga spremljali kot zvesti oprode, in družno so jo mahnili po hribu navzdol. Njihovi klobuki so bili potisnjeni na levo stran, kar pomeni, da še imajo miroljubne namene. Na desno stran potisnjeni klobuki pa pomenijo boj.

Ko so naši junaki stopili v prijazno Jugovo hišo, so prvi gostje že obirali slastne kosti in pili močno vino, ki ga je gospodar prideloval v lastnih vinogradih pod Dobričem. Prisledil so k mizi, kjer je sedela Mihova izvoljenka z očetom Zavrnikom. Oče Zavrnik jih je že imel dobrih 50 let na plečih. Bil je dobričina in pravzaprav ne bi imel nič proti temu, ako bi mu Miha odpeljal hčer Ančko, saj jih je doma še drugih zadosti za seme. Pogovor je teklo o žitu, ki je še kar dobro prezimilo. Jutri ali pojutrišnjem posejem oves, če bo lepo vreme, da pride delo naprej, je modroval oče Zavrnik. Vince iz Dobriča je gostom odhajalo jezike. Ko pa je vstopil v izbo Tajnškov Martin s harmoniko, se je poskočna mladina zavrtela v urnem plesu, da so fantom in dekletom žareli obrazi. Tudi Miha je prosil Ančko za ples in — ker oče itak ni imel ničesar proti — se mu je rada odzvala. Sicer pa je bil Miha postaven in krepak fant z navzgor zavihanimi košatimi brki, zrel za ženitev, kajti tudi vojake je že bil odslužil. Cesarju je bil služil celih 14 let, 8 mesece in 17 dni, je vsakemu rad povedal, ako ga je o tem povprašal. Pred njim so imeli spoštovanje domači fantje in brez njegovega pristanka niso ničesar podvzeli. Tudi fantje iz Pake niso bili prav iz zadnje moke, vendar so vedeli, da morejo Mihi le stežka biti kos. Da pa Miha tako z glavo pokonci pleše z Ančko iz Pake je bilo sicer polzelskim fantom prav, toda Pačani tega niso mogli kar tako požreti. Naenkrat je eden izmed paških oboževalcev Ančke podstavil nogo plesočemu paru tako, da se je korenjaški Miha spotaknil in zamajal. Naenkrat so bili klobuki Pačanov potisnjeni na desno stran, znamenje, da se bo pričel boj. Miha s svojimi je bil sicer v manjšini proti Pačanom, toda njegova čast mu je velevala, da boj sprejme. Pomignil je svojim prijateljem in takoj so se njihovi klobuki tudi pomaknili na desno stran. V hipu je Miha prisilil podstavljalcu nog donečo zaušnico. To je izzvalo Pačane, da so se kot roj čebel spustili nad Miho. Ta je bliskovito pograbil bližnji stol in s prvim zamahom podril dva napadalca, ki sta bila pri priči nesposobna za nadaljnji boj. Gromko je zaklical: „Kdor ima pogum, naj pride za menoj, da se zunaj pomerimo!” (Konec na 9. strani)

F. GRIVSKI:

18

Vozniki POVEST

„Bomo videli!” je malomarno odgovarjal vabilu polir. Tilka je medtem pospravila in kakor srna odhitela po stezi.

Za njo so gledali trije: Niko s hvaležnostjo, gospod polir je bil užaljen, Janez pa je žvižgal in privoščil staremu in hlapcu, da sta segla tako globoko v žerjavico.

„Na delo!” je oblastno velel nadzornik. Sedel je na kolo, pritiskal ježno z nogami, da se je motor vžgal, zarenčal nad delavci in se odpeljal na kosilo k Ludviku, kjer ga je nestrpnost čakala Elza. Delavci so ježno zgrabili za krampe.

Veliki šmaren je bil praznik za vso dolino. K veliki cerkvi sredi njiv, kjer je rastla turščica, so romale na ta dan vse vasi. Ogromni veliki zvon je razlil svoj slovesno doneči glas, ki je odmeval od hribov in gričev ter se lomil v kamnitih gorah. Z njim so peli še trije manjši, da se je zdela ta pesem kot nebeška muzika, ki je v lahnem taktu dvigala ljudem srce in noge.

Lahke meglice so se topile v jutranjem soncu. Na travo je legla rosa in namočila

Cirkus KRONE v Celovcu

V torek zvečer je cirkus Krone odprl svoja vrata k prvi predstavi v Celovcu. — Obisk cirkusa je vedno doživetje. — V Celovcu gostuje do 23. aprila.

V Celovcu smo bili na svečani premieri cirkusa Krone, ki ima dolgo in pisano zgodovino za seboj! Povedati moramo, da smo bili ob vsem tem, kar smo videli, nad vse prijetno presenečeni. Vsak cirkus vozi s seboj divje zveri, ki so vedno najboljše privlačnost za gledalce. Dresure divjih zveri v cirkusu Krone pa so res nekaj posebnega. Dompter Gilbert Houcke, ki je znan po imenu Tarzan, se igra z njimi, kot da bi bile to najbolj miroljubne domače živali. Zelo zadovoljni so bili gledalci tudi s točkami s konji, sloni in drugimi nastopi Friede Krone in njene hčerke.

Odveč bi bilo posebno poudarjati, da tudi program odgovarja obsežnosti in zmogljivosti takega podjetja. Toda naj omenimo iz obsežnega sporeda nekaj točk, ki zaslužijo posebno pozornost, sicer je pa vsaka točka senzacija za sebe.

Videli smo na delu artiste svetovnega formata, ki so predvajali prizore, ko bi človek mislil, da to ni mogoče, toda v cirkuski umetnosti je marsikaj mogoče, kar laik ne more razumeti. Atrakcija tega cirkusa pa so gotovo lepi baletni prizori in krasni kostumi, ki se s pomočjo reflektor-

jev prelivajo v nešteto pisanih barv, ter različni žonglerji. Tak je Edouardo Raspini, za katerega so čas, prostor in sploh vsi fizikalni zakoni izven zakona. K sporedu pa igra orkester z izurjenimi močmi in dobri strokovnjaki na glasbenem področju.

Komiki „klovni“, kakor jih mi pod tem imenom poznamo, pa skrbijo v cirkusu res za prisrčen smeh. Ti nam nudijo še vse kaj več, česar smo bili do sedaj navajeni.

Res je, da smo v Celovcu videli že skoraj vse po Evropi potujoče cirkuse. Gostovanje cirkusa Krone je pa vendarle dogodek, katerega je treba še posebej poudariti. Prvič je Krone največji cirkus na svetu in drugič pa vsebuje cirkus največji potujoči živalski vrt na svetu. Že samo to dvoje pomeni za Celovec atrakcijo prve vrste, kajti 140 železniških vagonov in 220 cirkuskih vozov je bilo potrebnih, da so pripeljali v Celovec to veliko šotorsko in vagonsko mesto.

Pravo čudo organizatorične umetnosti je njegovo postavljanje: od prihoda vlakov do končane postavitve potrebuje samo 21.600 sekund in že stoji celoten šotorski svet. Točno polovico tega časa pa rabijo za podiranje. Kar se tiče splošnega dela, deluje vsak oddelk samostojno in vsak nastavljenec ima izvršiti njemu dodeljen delokrog. Samo fasado razsvetljuje n. pr. 2000 žarnic. Zanimivo je tudi vedeti, da je zaposlenih v cirkusu Krone osebo, ki se sestoji iz 18 različnih narodnosti.

Veliki živalski vrt cirkusa je gotova moč in ponos podjetja Krone-Sembach. Živalski vrt ni manj zanimiv kot program. Tu se nahaja ogromno število živali, katerih seveda ni mogoče vseh spraviti v areno.

Takozvani „Krone-Marstall“ s 150 konji je poseben „hobby“ Karla Sembach, njegove žene in hčerke.

Hočeš ali nočeš: vesel si vsega in zadovoljen nad vsem, kar si videl pod visokim cirkuskim šotorskim platnom. In tako je gostovanje cirkusa Krone nedvomno najpomembnejši dogodek te vrste, kar jih je doživel Celovec.

A. S.

CIRCUS-FESTIVAL

Predstava, kot je še niste videli!
V CELOVCU
Messegelände - Rosentaler Strasse
Predstave vsak dan ob 15. in 20. uri
Samo še do torka, 23. aprila 1957
720 kostumov - Izvrstna predstava v luči in barvi - Prva Leuchtglasmanege
Otroci pod 12 let plačajo polovično ceno. Predprodaja: Kärntner Landesreisebüro, Klagenfurt, Neuer Platz 2, Tel. 43-21. Cirkus blagajne: Tel. 64-44. (Na Vel. petek ni predst.)
KRONE-ZOO s 430 živali odprt vsak dan od 10. ure, tudi na Veliki petek.

Nadaljevanje romanskih...

(Nadaljevanje s 4. strani)

celo tako daleč, da je z zvijačo izvalil revnemu kaplanu vse listine, ki bi bile mogle denarno podpreti novo faro, dasi so se glasile na ime kaplana, ali beneficiata Tarmana. Vrhu tega je na neverjeten način očrnil ljudskega duhovnika in svojo tožbo proti njemu z lažmi podprl, ker je hotel pri škofijstvu v Ljubljani doseči, da se mu odzamejo vse pravice duhovnika. Medtem ko se je beneficiat moral braniti, ga je rešila smrt, leta 1782, cerkev pa je ostala — osamljena! Sedaj se je pa začela borba ljudstva na vse višje cerkvene in državne oblasti, ki pa so tudi potem, ko je Pliberk spadal pod škofijo v št. Andraž v Lalotski dolini, odklanjali vse prošnje in pritožbe ljudstva. Uredili so celo, da se naj cerkev sploh zapre.

Ljudstvo pa le ni odnehalo in zahtevalo za 1. julij 1787 otvoritev cerkve in običajno žegnanje. Novi dekan Bernardi (seveda zopet tujec) pa se je željal ljudstva še bolj upiral, dokler ni ljudstvo seglo po samopomoči in vdrla v cerkev ter preskrbelo od drugod vse mašne potrebščine in vendar tako praznovalo svoje cerkveno žegnanje. Toda borba je šla naprej in ljudstvo je podleglo. Tako je prišlo, da ta tako lepa cerkev še danes nima svoje fare. Samo en zvonček je ostal cerkvi, ki je imela pred prvo svetovno vojno in še pred drugo lepo doneče zvonove. Zalostno je le, da morajo celo zvonovi služiti medsebojnemu ubijanju! Kako krasno bi bilo lahko na tako lepem in vidnem Humcu obhajati n. pr. velikonočno vstajenje, ki ga zna prirediti naše ljudstvo na tako lep način. Upajmo pa, da bo ljudstvo pliberške okolice tudi to slavje še doseglo. Najprej pa jim želimo, da bi vsaj dosegli lepe zvonove, ki bi vedno bolj vabili okolico v to cerkev lepote in borbe!

Opomba: Pomotoma se je v članku zadnje številke vrnila neljuba napaka in sicer bi se moralo v 3. odstavku glasiti na OBIRSKEM, ne pa: v Kortah. (Ured.)

Tvrdba Mayerbrugger izvršuje koristna dela

Kdo v našem ozemlju ne bi poznal tvrdbke JOSEF MAYERBRUGGER? Večkrat smo jo predstavili že našim cenjenim bralcem. Tvrdba ima svoj sedež v Celovcu, Prinz-Eugenstrasse 3 in izvršuje po naših cerkvah in kmetijah krovna dela in kritje streh. Na južnem Koroškem si je tvrdba tekom zadnjih let pridobila zaupanje vseh delodajalcev in zato se tudi radi obračamo na njo, če nas čelvel žuli, ter dobimo dobre nasvete.

Za vsako poslopje so krovna dela izredne važnosti, ker tudi poslopje dalj časa drži, če polagamo pažnjo bodisi na streho gospodarskega poslopja in streho farne cerkve. Če imate kakšne potrebe, takoj stopite s tvrdko Mayerbrugger v stik in ne odlašajte popravila. Najlepše spričevalo zanjo so lepo urejene cerkve v Podjuni in Rožu.

To podjetje je izvršilo številna obnovitvena krovna dela pri mnogih cerkvah v naših krajih in sicer

ne samo obnovitvena dela in popravila, ampak tudi pri novih zgradbah je podjetje napravilo vsakemu to, kar si je želel.

Med drugimi je omenjena tvrdba izvedla lepo in solidno dela na zadruzi v PLIBERKU, kjer je napravila streho s posebnim eternitom — s takozvanim „Wellen eternit“ ter montirala omrežje za sneg. Nadalje je krila šolo v REMŠENIKU in cerkev v SV. RADIGUNDI v Gorenčah, hišo požarne brambice na DJEKŠAH, občinsko hišo v Weisenbergu. Cerkevni stolp pa je pokrila v ŠT. ILJU. Najlepše delo tvrdbke pa je kritje cerkvene strehe z naravnim šifrom z lastnega kamnoloma v FLATNIZI. Tu pa ni krila samo cerkev, ampak tudi oba stolpa v najboljšem zadovoljstvu. Omembe vredno delo je tudi v Arndorf-u pri Gospe Sveti. Pozabiti pa ne smemo delo na SUHI, kjer se je tvrdba tudi posebno izkazala.

JOSEF MAYERBRUGGER

MOJSTER ZA KRITJE Z OPEKO IN ŠKRILJEM

Celovec-Klagenfurt-West, Prinz-Eugen-Str. 3, t. 42-76

Lasten kamnolom

Izvedba vseh strešnih del za cerkve, stolpe in gradove

NADALJE IZVEDBA VSEH ETERNITNIH DEL PO ŽELJI

Veliki teden

Vse dni —

od velike večerje zadnje do velike noči hodili k Tebi smo, o Križani!

Poslušal si, ko v srcih smo ihteli in svoje križe šteli, strmeli v Tvoj s trnjem kronani obraz prosoč na glas, da k nam obrnil bi usmiljene oči.

Zveličar naš, saj nas poznaš: Ko križa teža k tlom nas sili, Te prosimo: O Bog premili, odvzemi, ah, nadloge nam!

Poznam te, človek moj, poznam! Ko v tvojem srcu žalost mine, kaj tebi moje bolečine? Od mene, oj, korak obrneš svoj in jaz ostanem sam...

Res, slabi smo! V potrebah mi častimo Te, v prijetnostih tajimo že —. Odpusti nam, Te prosimo, čeprav zaslužimo le kazni — — Glej, danes je Velika noč — Tvoj grob je prazen, O, prazen, aleluja!

Narava s svetjem se prebujala v veseli roki nam ponuja bandera k prerodenju.

O, danes je Velika noč, le vstanimo zdaj vsi pojoč: Gospod naš vstal je, aleluja!

Vsi čutimo Njegovo moč, ki mrtvece budi, ki nas krepi v trpljenju — in nas nekoč iz groba žalosti nenadoma zbudi k veselemu življenju.

Gospod res vstal je, aleluja!

Milka Hartmanova

Mlada gospa v pomladi

Pomlad je prišla v deželo in z njo vred tudi pomladanska moda, ki dela dekletu ali mladi ženi dostikrat skrbi, ker mlad človek

pač hoče biti vedno okusno oblečen — predvsem pa ženski svet rad vzbuja pozornost z novo modno obleko.

Slika, ki nam predstavlja pomladansko obleko z jopico in s Plisse-vložki, pa vam bo pripomogla k lažji izbiri. Ta ozki volneni kostum je v vseh posameznostih skrbno komponiran. Model zahteva lahko volneno blago.

Kakor pri vsakemu finemu volnenemu blagu, napravimo jopič na taft, tudi garantira, da se bo obleka trajno dobro obnesla in lepo prirojeno stala.

Kolesa - Moped - Rollerji - Šivalni stroji - Električne potrebščine

FRITZ BAAR

Klagenfurt, 10. Oktoberstraße 7

Bitka pod Oljsko goro

(Nadaljevanje s 7. strani)

Pačani tega poziva niso preslišali. V hi-pu so bili za boj sposobni fantje obeh strank na prostem in začela se je ognjevit bitka. Najhuje so se Pačani zaletavali v Mi-ho, kajti vedeli so, ako premagajo njega, je bitka zanje dobljena. Miha je to tudi vedel, zato je vneto delil udarce na levo in na desno. Kaj, njega že ne bodo ugnali, on, ki je pri Kustoci podil Lahe, da se je za nji-mi kadilo in ga je zato sam maršal Radecki pohvalil in odlikoval z zlato kolajno! In sedaj, da bi se umaknil pred temi Pačani, ki ga hočejo ponižati pred Ančko (ki je stala v ozadju in trepetala zanj!) Ob tej misli je začel s podvojeno močjo mahati okrog sebe. Tudi drugi Polzelčani so se krepko branili, posebno Korparjev Jaka se je dobro držal. Kot je bil Miha hiter pri de-ljenju udarcev in klofut, je bil Jaka spre-ten pri metanju in kogar je on zagrabil, se je gotovo zvalil kot klada po zeleni trati. Ako bi tisti, ki so bili izkupilili udarce, klo-fute ali bili vrženi po tleh, potem odstopili od boja, bi Polzelčani dobro odrezali. To-da kaj, ko je pri takih spopadih navada, da se moraš tepsti, dokler imaš kaj sape v sebi. In potem ko so potolčeni in povaljani Pačani zopet prišli k sebi, so znova posegli v boj in tako je Polzelčanom zares začela trda presti.

V tem trenutku pa primaha preko jase sam gospod Matevž. Že od daleč je bil slišal bojni klic „Aufbiks!“ in že prejšnji dan je bil zvedel o sporu zaradi možnarjev. Zade-va mu ni bila nič kaj všeč, zato se je bil v zli slutnji odpravil iz župnišča proti Jugovi gostilni.

„Mir, če ne posežem jaz vmes!“ je še en-„Ali vas ni sram, da se na tako velik praz-nik preteplate!“ Toda njegove besede so se izgubile v hrušču „bojnikov“. Polzelčani bi ga prav radi ubogali, toda Pačani, ki so že videli svojo zmago v dosegu rok, niso ho-teli odnehati.

Gospod Matevž je videl, da bodo njegovi fantje podlegli. Odložil se je za resnejši ko-rak. Snel je širokokrajni klobuk z glave ter slekel črni dolgi suknji in ju obesil na lesu.

„Mir, če ne posežem jaz vsem!“ je še en-krat zaklical z gromkim glasom. Toda Pa-čani so grče iz posebnega lesa! Da bi zdaj, ko Polzelčanom že sape zmanjkuje, odne-hali? Ne, nikakor nel Gospod Matevž je torej zavihal rokave in planil v bojni me-tež, da reši čast svojih fantov. Neznansko moč je imel v sebi gospod Matevž! Pod nje-govimi udarci so paški fantje padali kot muhe. „Kojermajne (kaj to pomeni, nisem mogel ugotoviti), moja žegnana roka tudi trdo udari,“ je spremljal z bojevitim gla-som gospod Matevž svoje klofute.

Bojna sreča se je prevrgla v korist Polzel-čanom in Pačani so se morali poraženi umakniti z bojišča. Miha bi bil najraje ob-jel gospoda Matevža. Toda duhovni gospod je strogo pogledal Mihi v oči: „Miha, celih 14 let si služil cesarja, pa še nisi toliko voj-skovodje, da bi presodil številčno premoč nasprotnika. Vsak kmetič ve, da je veliko psov zajčja smrt... Drugič bodi bolj pa-meten sicer „kojermajne“, bom še tebi pri-solil tako zaušnico, da boš vse zvezde vi-del!“ Miha bi gospodu iz hvaležnosti kar najraje pomolil lice, da ga udari. „Preča-stiti gospod, škoda, da vas ni bilo zraven, ko smo pri Kustoci gnali sovražnika,“ je de-jal občudujoče.

„Tako, sedaj pa plačajte zapitek in potem domov, kajoni!“ Tako je ukazal gospod, oblekel suknjo, si posadil širokokrajni klo-buk na glavo ter odšel. Miha je voljno ubo-gal. Plačal je, potem pa še stisnil Ančki v roko lectovo srce, ki je tudi v boju hudo

trpelo. Nato pa je s prijatelji odšel proti domu.

Pravzaprav bi morala s tem biti zgodba končana. Takrat ljudje še niso eden dru-gega tako tožarili kot dandanes. V tistih časih je pač vsakdo, ki jo je pri pretepu iz-kupil, gledal, da se kako izliže z domačimi zdravili in žavbami, ki so jih znale priprav-ljati stare izkušene ženske iz različnih rast-lin. Ko pa je zopet prišel k moči, je pa dob-ljene bunke z obrestmi vrnil tistemu, od katerega jih je bil dobil.

Toda ker so jih Pačani vprav zaradi po-sega prečastitega gospoda Matevža tako iz-kupili, so ljudje daleč naokoli govorili o tem znamenitem boju. Govorica je prišla tudi na uho gosposke. Kdo je zadevo na-znanil, se ni nikdar izvedelo. Gotovo nihče izmed udeležencev pretepa.

Gospod Matevž je dobil strog pismen ukor od svojega predstojnika, fante pa so klicali na graščino, kjer so takrat še delili pravico. Tam so jim naložili pokoro s ši-bami po zadnji plati. Miha, Jaka in drugi pa so s tem že računali. Vedeli so tudi, kaj se pravi, kadar ti neusmiljeni birič nalaga krepke udarce po zadnji plati. Zato je Mi-

ha vzel materino židano ruto in si jo pod-ložil pod hlače. Dvajset udarcev je prejel, a ko je birič odmeril zadnjega, je Miha skoraj ušel nasmeh čez zdravo lice. Tudi Ja-ka se je bil „oblaznil“ s kosom flanela in je brez težave prestal svojih 15 udarcev.

Tako je bilo pred sto leti. In danes? Da-nes pa slišimo o mladih fantih, ki ubijajo, ropajo in kradejo. Zaporji se polnijo z mla-dostnimi zločinci. Toda po prestani kazni se vračajo na domove bolj pokvarjeni kot prej. Kajti v ječi so spoznali še izkušenejše zlikovce, ki so jih poučili o svojih spret-nostih.

Po cestah divjajo mladi ljudje s pošastno naglico. Včasih so naši predniki na kri-žiščih ali ob prepadih, kjer se je bil po-nesrečil kak človek, postavljali sveta zneme-nja, križe in kapelice, da so dedje in babice še poznim rodovom vnučkov pripovedovale o teh nesrečah. Danes je pa raznih nesreč že toliko, da ljudje ob takih vesteh samo skomignejo z ramo. In znamenja, ki so jih naši predniki postavljali v dušni pokoj mrtvim in opomin živim, pa sedaj podirajo, češ da ovirajo promet.

Znamenja vernosti naših prednikov od-hajajo v pozabo, toda z njimi, se mi zdi, da odhaja tudi blagoslov, ki je spremljal naše prednike od zibelke do groba. (Konec)

Jezus je vstal

Velikonočni zvonovi pojo,
spet nam odprto je sveto nebo,
Kristus podaril nam je odrešenje,
upajmo v zmago in večno življenje!

Jezus je vstal, poveljčan živi,
zmagal je smrt in peklenke moči,
polja, gozdovi, zelene dobrave
z nami pojo mu vesele pozdrave.

Lepše ko sonce žari mu obraz,
milosti upanja siplje na nas:
Kmalu končano bo naše življenje,
radost nam večno rodilo trpljenje.

Rane Gospodove krasno žare,
mir in tolažbo zemljanom dele.
Kristus je vstal, vsi zato se radujmo
in z usó naravo ga poveljujmo!

Pestro in zanimivo

TOLSTOJEVA ZGodbica

Vlak se je ustavil na postaji Zaseka. Te-daj se skozi okno skloni gospa in pokliče preprostega moža, naj ji iz čakalnice prinese vode. Mož ji prošnjo izpolni, gospa pa mu da malo postrežnino. Ko pa možakar odide, ji ljudje povedo, da je mož slavní pisatelj Tolstoj, in lahko si mislite, kako jo je bilo sram, da ga je imela za postrežčka. Skočila je za njim, češ naj ji ne zameri, saj ga ni poznala, pa naj ji postrežnino vrne, ker ga ni mislila žaliti.

Tolstoj pa se ji nasmehne, denarja pa ne vrne, rekoč: „Saj sem ga pošteno zaslužil.“

15-LETNA SOLARKA JE PISALA GROZILNO PISMO

Eisenhowerju, v katerem se silno jezi, da bo moral E. Presley, iznajditelj divjega plesa „Gugaj in zvijaj se!“ k vojakom. Mlado dekle je brčkone zaljubljena v tega kralja norcev. V pismu grozi predsedniku republi-ke, da bo že videl, kaj se bo zgodilo, če Presleya ne pusti na miru.

KRALJICINA MARGARET

je pred enim mesecem obiskal britanske kolonije v vzhodni Afriki. Pod najvišjo afriško goro Kilimandžaro se ji je poklonil poglavar ondodnih zamorcev ter se silno opravičeval, da ni imela lepega pogleda na snežne vrhove. Na začudeno vprašanje, če-mu se opravičuje, je odgovoril, da je nejas-nega vremena on sam kriv, ker je daroval bogovom le 20 bikov, medtem ko bi jih mor-al sto. Ker je šlo le za žensko, je mislil, da bo 20 bikov dovolj, pa se je zmotil.

TEXTIL-JANESCH

TRGOVINA ZA VAS:

Blago za ženske obleke — Blago za moške obleke — Moško in žensko perilo
Posteljno perilo — Delovne obleke — Damske obleke iz lastne delavnice

Kdor želi kvalitetno blago, kupi pri

TEXTIL-JANESCH

KLAGENFURT — CELOVEC

Völkermarkter Platz 1, Völkermarkter
Strasse 9.

Vesele velikonočne praznike želi
vsem cenjenim odjemalcem
in poslovnim prijateljem

TRGOVSKA HISA

HERZELE

PLIBERK
KUMESCHGASSE

Z novo obleko v pomlad

Po najnovejši modni fazoni Vam napravi ele-gantno moško in žensko obleko, da boste zado-voljni in z njo vzbudili povsod pozornost

KROJASTVO

Franz Haderlap

Obenem želim vsem cenjenim odjemalcem pri-jetne vilekonočne praznike.

CELOVEC, Tarviser Strasse 100
Židani most (Steinerne Brücke)

Vesele velikonočne praznike želi vsem
poslovnim prijateljem in odjemalcem
našega GÖSER-piva

Videl ga je
„Gospod profesor, meni se zdi, da sem
vas že nekoč nek je videl.“ —
Profesor: „Je že mogoče, saj grem včasih
tudi tja.“

Motorna vozila

z znamkami dobavlja

prompt iz skladišča

FAHRZEUGE HERMANN

Nadomestni deli — Service postaja

Klagenfurt, Villacherstraße 1 und St. Veit, Villacherstraße 6

HANS WERNIG

KLAGENFURT, PAULITSCHGASSE, PROSENHOF UND HL. GEIST-PLATZ

Für die Heuernte kaufen Sie jetzt schon
Ihren Motormäher. Besichtigen Sie in
unserem Lager **AEBI, REFORM, AGRIA,
IRUS, AUSTRO-RAPID**

Sowie Heuwender mit Ölbadgetriebe,
Heugebläse, Heuaufzüge und Gebläsehäksler

Für den Haushalt: Haushalts- u. Wirtschafts-
herde, Backöfen, Waschmaschinen
Kühlschränke und
TIEFGEFRIERTRUHEN

New York

Newyorška dekleta so že v marcu začela pripravljati svoje pomladanske toalete, da se bodo lahko z njimi postavile na veliko nočno nedeljo dopoldne na tradicionalni „velikonočni paradi“, na praznični promeni.

VÖLKER MÖBEL

SPALNICE
IN JEDILNICE

Promenada se vrši vsako leto na Peti aveniji, med Centralnim parkom in Javno knjižnico. V tem času je peta avenija zaprta za promet in peštra množica deklet, ki jih seveda spremljajo njihovi kavalirji, se zbere pred in po cerkvenih obredih na tej veliki mestni prometni žili.

Med to množico, ki razkazuje na svojih oblekah in klobukih vse barve in najrazličnejše umetno in naravno cvetje, kar si ga lahko mislite, se sprehajajo tudi manekini velikih modnih trgovin, ki prikazujejo najnovejše modele.

Washington

Tudi v Washingtonu je ta dan tradicionalna promenada in sicer na Connecticut aveniji. Tu je slika celo kozmopolitska, ker je videti diplomatska zastopstva mnogih tujih vlad. Sicer je pa Washington na veliko nočno nedeljo prenapolnjen s tisoči turistov, ki izkoristijo počitnice za obisk v prestolnici. Velike skupine si ogledujejo razne spomenike, zlasti Jeffersonov spomenik, katerega klasični lik se dviga nad bregom modrega Tidal-Bazena.

Kalifornija

Med jutranjimi velikonočnimi proslavami na prostem je najbolj znano „Vstajenje“ na gori Roubidoux pri Riverside v Kaliforniji.

Velika noč v Združenih državah

Vsa dežela je ena sama katedrala

niji, kjer proslavljajo ta praznik krščanske pomladi vsako leto od leta 1909 dalje. Tu se lahko občuduje sončni vzhod za sedlom Svetega Gorgonija, preko katerega vodi cesta v Imperial Valley. Več kot 15.000 vernikov poroma vsako leto na veliko nočno nedeljo zjutraj na vrh gore, kjer se daruje sv. maša.

Drugo slovito opravilo je obred, ki se vrši v amfiteatru Hollywood Bowl v Kaliforniji.

JOH. VÖLKER

Celovec-Klagf., Villacher Ring 45-47

V BOGATI IZBIRI

Tudi na obroke in kreditne pole

forniji, ki ga napolni 30.000 oseb, da se udeležijo božje službe, katero služijo na velikem odru s spremljavo velikega zbora pevcev, razvrščenih v obliki križa. Med službo božjo vzide sonce izza Sierra Madre.

Arlington

Tudi v Arlingtonu v bližini Washingtona je v amfiteatru vsako leto zelo sugestivni slovesni obred, ki ga opravijo „templarski vitezi“ ob sodelovanju godbe mornariške pehote. Po končanem obredu položijo križ iz belih lilij na grob neznanega vojaka na narodnem pokopališču, ki je ob arlingtonskem amfiteatru.

V narodnem parku

Jutranji obredi na prostem so v New Yorku v Central parku, na Washingtonovem vrhu, v Fort Tryon Parku, na reki Hudson in na raznih drugih krajih. Mogoče je najlepši pogled na veliko nočno vsta-

jenje v narodnem parku Yosemite, kjer se razvrsti čez 2.000 ljudi na bregovih Mirror-skega jezera, med tem ko prepeva pevski zbor na otočku sredi jezera in pridiga duhovnik iz prižnice, postavljene na malem polotoku. V mirnih vodah jezera se zrcali vrh Watkinsove gore, z druge strani pa se dviga strma skalnata stena Half Dome, katere vrh zažari okoli devete ure v zlatem sončnem siju.

Obredi in svečane prireditve

Na Vzhodu Združenih držav pa privlačijo večje število vernikov verski obredi, ki se začnejo okoli 11.00 ure. Ob tej uri so vse cerkve v vsakem mestu nabito polne vernikov in mnogo oseb, ki ne morejo v cerkev, se udeležijo maše potom zvočnikov, ki so postavljeni pred cerkvami. Mnogo najlepših

VÖLKER MÖBEL

KUHINJE

DIVANI

NASLANJAČI

proslav Vstajenja velikonočnega jutra prenaša tudi „Glas Amerike“.

Eden najbolj veličastnih verskih obredov je gotovo svečana maša v katoliški katedrali Sv. Patricka. Znana sta tudi obreda v episkopalnih cerkvah. Ob velikonočnih praznikih izvajajo tudi koncert Haendelovega „Mesije“ in „Pasijon sv. Mateja“. Zelo zanimive so tudi glasbene prireditve v Lindsborgu.

Velika noč — verski praznik

Kljub vsem tem svetovljanskim znakom pa je Velika noč tudi v Združenih državah

prav tako kot v ostalem svetu predvsem verski praznik, za Božičem najvažnejši krščanski praznik. Veselje in radost, ki sta značilni za liturgijo praznika Vstajenja in ki sta v mističnem soglasju s pomladanskim prebujenjem narave, prihajata v Združenih državah posebno do izraza v tradiciji, ki združi vernike ob jutranji zori v cerkvah in vedno večji meri tudi v sugestivnih krajih, kjer se obredi vršijo na prostem.

Velika noč — družinski praznik

Seveda je Velika noč za Američane tudi predvsem družinski praznik, da, veselja za odrasle in otroke, ki se veselijo nepogrešljivih pihov in raznih igrav, ki jih dobijo v dar.

Mnogo družin ima pa navado, da izkoristijo praznike, da zapustijo svoje domove in odpotujejo v Washington ali v kraje, kjer se vršijo najslikovitejši in najsvečanejši obredi Vstajenja. Zlasti zanimajo ljudi vedno bolj prireditve na prostem, ki smo jih zgodaj omenili.

O tem je napisal Andre Maurois, ki je imel srečo, da se jih je lahko udeležil: „Krasna pokrajina pomaga ljudem do tistega čustvitljivega duševnega razpoloženja, brez katerega ne more biti prave pobožnosti. Zdi se, da je bolj kot katerikoli drug trenutek dneva jutranja zora za ustvaritev takega vzdušja. Zvezde začnejo bledeti. Iz

JOH. VÖLKER

Celovec-Klagenfurt, Schillerpark

POCENI

TUJSKE SOBE

še nevidne daljave se za snežnimi vrhovi širi žareč sij. Ko se združi harmonija svetih pesmi z jutranjo zarjo, ko se na vrhu gore do neba blešči križ, ki so ga tam postavili, takrat postane resnično ves svet katedrala.“

NAJSTAREJŠE GORNJE-
KOROŠKO
KROVSKO PODJETJE

Georg Götz

BELJAK — VILLACH
Klagenfurter Strasse

želi vsem poslovnim znancem in prijateljem vesele velikonočne praznike

Vesele in prijetne velikonočne praznike želi vsem cenjenim odjemalcem in poslovnim prijateljem

VELETRGOVINA Z VINOM

Sima Hubert

Ringmauergrasse 11

Imam dobra vina — za vsak okus!

Cement, apno, gips, heraklit,
štukature, zidno opeko,
betonsko železo, jeklo za vrata,
jeklo za gradnjo mrež, cevi za vodo-
vode in vse kar spada zraven, kakor
tudi vse železne stvari in ves gradbeni
material

Dostavi z lastnim tovornim avtomobilom
na dom

FRANZ NAPOTNIK

Veletrgovina za železo, barve, varovalo za
rastline in gradbeni material

KLAGENFURT, Priesterhausgasse 24
Telefon 34-47

Vesele velikonočne praznike želi vsem cenjenim poslovnim prijateljem

**Gottfried
in Ignaz Glawar**

žaga in preša za olje,
tesarstvo, tavnica parketov, mlin
LIBUČE — LOIBACH PRI PLIBERKU
Nakup bukovih hlodov

Oglašuj v našem listu!

Vsem svojim odjemalcem, znancem in poslovnim prijateljem želi
blagoslovljene velikonočne praznike

Landwirtschaftliche Genossenschaft

VILLACH- Filialen in Mallestig u. Wernberg

Kmetijska zadruga

V BELJAKU — Podružnice v Maloščah in v Vernberku

Svojim odjemalcem, znancem in poslovnim prijateljem
želi blagoslovljene velikonočne praznike

Landwirtschaftliche Genossenschaft Völkemarkt

Kmetijska zadruga r. z. z o. j. Velikovec

Skladišče — mlekarne — žganjarna

Že od leta 1899 v službi kmetijstva

INTERCONTINENTALE

ÖSTERREICHISCHE A. G.

ZA TRANSPORTE IN CELOTNI PROMET

podružnica:

PODROŽČICA — ROSENBAACH

Telefon 248 — Teleg. 034490

prevzema vse vrste prevozov v tu- in inozemstvu ter jih izvršuje točno in poceni

Karl Pötscher

KONJSKI MESAR

CELOVEC, Fischeldorfer Strasse 12, tel. 55-22

Prevzamemo tudi zavarovane konje
Če sila, koljemo podnevi in ponoči

Pohištvo za pisarno, šolo, vrt, kavarno, hotel
in drugo

MÖBEL-ZENTRALE

Gutenberghaus

KLAGENFURT,
Heiligengeistplatz 1

Glückwünsche

werden zu vielen Gelegenheiten ausgesprochen, doch selten wird so viel beglückwünscht und geschenkt wie zum Muttertag! Weisen Sie die Leser unseres Blattes rechtzeitig durch ein Inserat auf die vielen Artikel hin, die sich als Muttertagsgeschenke eignen.

Spomini

osemdesetletnika

Znani angleški pisatelj Somerset Maugham, ki je pred dvema letoma dopolnil 80 let, je v kratkem spominskem članku opisal čase svojih mladih let, ko je rasel kot človek in pisatelj.

Doživeti osemdeset let ni pravzaprav nič posebnega. Danes ljudje živijo veliko dalj, kot so živeli nekoč, in zelo pogosto je slišati o posameznikih, ki so doživeli devetdeset let in so še popolnoma pri močeh.

V svojem dolgem življenju sem videl mnogo sprememb naših navad, običajev in gledanj na svet. Mislim sem, da bi vas morda zanimalo, če bi vam povedal kaj o tem. Človeški spomin je kratek in celo oni, ki so bili pred petdesetimi leti še otroci, se komaj spominjajo tega, kako drugačen je bil svet v onih časih. Mladina seveda ni onega sveta nikoli poznala in sprejema sedanje življenje, kot bi trajalo tako že od zdanjaj.

PLINSKE SVETILKE IN KONJSKE VPREGJE

Svet, v katerega sem vstopil, ko sem pri osemnajstih letih postal medicinec, ni poznal letal, avtomobilov, kinematografov, radia ali telefona. Ko sem bil še dijak, je prišel v Canterbury neki predavatelj, da je nam dečkom pokazal novo in nenavadno pripravo, ki je reproducirala — seveda napako — človeški glas. To je bil prvi gramofon.

Svet, v katerega sem vstopil, je bil svet, v katerem smo se greti ob ognju, na katerega smo nakladali les, si svetili s plinom in svetilkami na parafin, svet, ko so imeli kopalnice za luksuz, ki so si ga lahko privoščili le najbogatejši ljudje.

Odločniki so potovali v „broughamu“ in v „landau“, ostali pa so imeli vozila na dvoje ali štiri kolesa. Preprosti ljudje pa so potovali na zapravljenih kolesih, ki so jih vlekli močni konji. Po cestah so igrali lajnarji, ki se niso premaknili od tebe, dokler jim nisi dal kakega solda. Ob nedeljah so krožili po cesti tudi prodajalci slaščic ter zvonili z otožnim zvončkom.

V tem svetu se je živelo zelo poceni. Ko sem prišel v Bolnico sv. Tomaža, sem vzel v najem dve opremljeni sobi, za kateri sem plačal po 18 šilingov na teden. Moja gospodinja mi je dajala hrane dovolj. Za štiri groše sem dobil že kruhek z maslom in kozarec mleka.

Imel sem toliko denarja, da sem šel lahko v gledališče vsaj enkrat na teden. Parter, kamor sem hodil ponavadi, ni bil tako običajna stvar, kot je sedaj. Da si dobil vstopnico, ni bilo treba stati v dolgih vrstah. Občinstvo se je zbiralo pred vrati gledališča in ko so jih odprli, se je vnel divji boj s komolci in koleni, da si prišel do boljšega prostora. Pa tudi v tem je bilo dosti zabave.

POTOVANJE JE BILO POCENI

V onih časih je bilo tudi potovanje poceni. Ko sem bil star dvajset let, sem šel za velikonočne počitnice za šest tednov sam v Italijo. Bil sem v Pisi in sem se za cel mesec ustavil v Florenci, kjer sem najel sobo s penzionom v hiši neke starejše vdove za tri šilinge na dan. Potem sem šel v Benetke in Milan in od tam sem se vrnil v London.

V Bolnici sv. Tomaža sem stanoval še pet let. Kot študent svojim profesorjem gotovo nisem nudil kakega zadovoljstva, kajti študij mi ni bil pri srcu. Želel sem že od nekdaj postati pisatelj in ob večerih sem čital in pisal. V teh letih sem napisal roman „Liza of Lambeth“, s katerim sem imel uspeh. Mislim sem, da lahko pustim medicino in postanem samo pisatelj. Tako sem tri dni potem, ko sem napravil zadnje izpite in bil diplomiran medicinec, odpotoval v Španijo, da bi se priučil španščine in si pridobil izkušnje za novo knjigo.

Če sedaj po tolikih letih premislim strahotne težave, ki jih mora premagati vsakdo, ki si hoče služiti življenje s pisanjem, težave, ki jih tedaj nisem poznal tako, kot jih poznam sedaj, in malenkostne možnosti za uspeh, se šele zavedam, kako veliko sem tvegala, ko sem zapustil medicino. V onem času pa mi kaj takega sploh ni prišlo na misel. Z olajšanjem sem zapustil medicinski poklic, vendar ne obžalujem, da sem preživel pet let v bolnici. Nasprotno: tam sem spoznal vse, kar danes vem o človeški naravi, kajti skozi bolnišnico stopa življenje bolj kot kod drugod. Trpeči ljudje, ljudje, ki se bojijo smrti, se ne trudijo, da bi kaj skrili svojemu zdravniku in če kaj skrivajo, lahko ta brez težave ugane, kaj bi radi skrili.

Ko sem pričel pisati ta članek, nisem imel namena, da bi pisal spomine o sebi, a temu se nisem mogel izogniti. Naslednjih deset let je bilo zelo trdih. Mojemu prvemu uspehu seveda ni takoj sledil drugi. Spisal sem več romanov, od katerih pa je samo eden bil kaj vreden. Spisal sem večje število dram, ki so mi jih režiserji in ravnatelji gledališč hitro vračali. Potem se mi je nenadoma nasmejala sreča. Pričeli so uprizarjati moja dela.

(Dalje prihodnjič)

PARNA PEKARNA

ŠTEFAN KATZ

nudi najboljše vedno sveže pecivo vseh vrst

KLAGENFURT

Waidmannsdorf, Siebenhügelstrasse 75

Vesele velikonočne praznike želi svojim odjemalcem in prijateljem

mesar in prekajevalec

Rudolf Sablatnik

CELOVEC, Siebenhügelstrasse št. 81
Telefon 49-36

Za poroko, prvo sv. obhajilo in birmo se priporoča

Elgeth, Rainerhof
KLAGENFURT

Lesna trgovina -
Žaga - Export

FRANZ

Mertel

kupim iglasti les, tudi stoječ
specialiteta: Trami uso Trieste

Brnca pri Beljaku
Fürnitz bei Villach

FRANZ SCHNABL

CELOVEC — KLAGENFURT

Bahnhofstrasse 38 b

FURNIRJI

FUNDER- IN LEITGEB PLOŠČE

POHIŠTVENE OBLOGE,

RAZLIČNE LETVE itd.

Zavarujte pri

„Kälabrand“

Kärntnerische Landes-Brandschaden-Versicherungs-Anstalt

Klagenfurt, Alter Platz 30

Ziegel- und Klinkerwerk

Dipl.-Ing. Unger-Ullman

VELIKOVEC — VÖLKERMARKT

ZELI SVOJIM CENJENIM ODJEMALCEM IN POSLOVNIM PRIJATELJEM VESELE IN BLAGOSLOVLJENE VELIKONOČNE PRAZNIKE

ADOLF CAMPIDELL

SLIKAR — ZLATAR — KIPAR

Prevzamam VSA POPRAVILA CERKVA

Predelava OKROGLIH TABERNAKLJEV

FEISTRITZ AN DER DRAU — KÄRNTEN

— TELEFON 248

Fratelli Romanelli

Lesna industrija

Ettendorf i. Lavantale

Telefon Lavamünd št. 300

Kupi vsako množino okroglega in rezanega lesa po najboljši dnevni ceni

Fercher MÖBEL

Veselo sporočilo!
Naše cene:

SPALNICE, oškropljene od 3790.—
TUJSKE SOBE od 1996.—
STANOVANJSKE SOBE, šestdelne od 5280.—
KUHINJE, šestdelne od 2970.—
Amerikanske kuhinje — Luksuzno pohištvo — Kmetičke sobe — SW-pohištvo

— Prosta dobava z lastnim pohištvenim avtomobilom —

— Ugodni plačilni pogoji — Prevzem kreditnih listov (ÖBB-Sparta-Scheinen) — V vseh vprašanih prostorih ureditve KLIČITE VILLACH 64-57 — Naš arhitekt Vas rad obišče brezplačno.

FERCHER-MÖBEL

Največje in najmočnejše obratno podjetje na Koroškem

Delavnice: Beljak-Villach, Kumpalle 3, Telefon 40-45

PRODAJALNICE: Möbelaus Villach, Bahnhofstrasse 12, Telefon 64-57

Möbelaus Klagenfurt, 10.-Oktober-Strasse

Cashaus „Blumenstock“, Telefon 63-83

Möbelaus Oberveleth, Kinogebäude, Telefon 264

Möbelaus Hermagor, Hirschwirt, Tel. 325

**Naše
službe**

50 SPALNIC
70 STANOVANJSKIH SOB
150 TUJSKIH SOB
60 KUHINJSKIH OPREM
80 OBLAZINJENIH POHIŠTV.-GARNITUR
NA STOTINE MIZ IN STOLOV
PROST OGLED

Od izdelovalca - do odjemalca

Fercher MÖBEL

Jetzt kommt Ostern! Dieses Fest
sich ganz herrlich feiern läßt
und zu der Familie Wohle
lautet wieder die Parole:

... wir backen mit

mit den Bilderrezepten

... und zum
Muttertag —
Das große
König-Buch!
Auskunft beim
Kaufmann.

Našim inserentom in prijateljem
želi veselo in blagoslovljeno
velikonočno praznike

OGLASNI ODDELEK

Unsere Inserenten und Freunde
wünscht ein frohes
und gesegnetes Osterfest

DIE WERBEABTEILUNG

Veliko izbiro

v vseh verskih knjigah — posvetnih knjigah in romanih — devotionalijah kakor
vse vrste kipi in križi — stenske umetne in nabožne slike — rožni cenci — para-
menti in cerkvena posoda — molitveniki — nudi knjigarna in papirna trgovina

„CARINTHIA“,
DRUŽBA SV. JOŽEFA

KLagenfurt, Völkermarkter Ring 25.

Podružnice: KLAGENFURT, Sternallee Hl. Geisplatz) 5.
WOLFSBERG v Labudski dolini — KÖTSCHACH — ST. VEIT a. d. Glan

MALI OGLASI

VSAKA BESEDA STANE 1.10 S (IN 10% DAVKA)

Pondarjene besede in take z več kot 15 črkami stanejo 2.20 šil (in
10% davka). — Naročilo malih oglasov naslovite na upravo „Na-
šega tednika“, kjer mora biti najkasneje do vsakega ponedeljka
zvečer. Oglas morete naročiti tudi telefonsko (Celovec št. 43-58).

KINO

CELOVEC-KLAGENFURT
STADTTHEATER

20. — 25. aprila: CinemaScope:
„Geliebt in alle Ewigkeit“

PRECHTL

20. — 25. aprila: Velikonočni barv-
ni film „Kaiserjäger“

KAMMERLICHTSPIELE

Viva Las Vegas (za mladino vstop
prepovedan)
Zadnje tri dni v mesecu: „Drei
Münzen im Brunnen“.

WULFENIA

20. — 25. aprila: Film, ki bo šel v
filmsko zgodvino „TRAPEZ“,
CinemaScope barvni film.

VOLKSKINO

20. — 25. aprila: „Salzburger Ge-
schichten“, zabavni barvni film.

PLIBERK

20. — 22. aprila „Sissi“
23.—24. aprila: „Zwischen-
landung in Paris“.

Za pomlad kupite blago in perilo
dobro in po nizki ceni pri STOFF-
SCHWEMME, Klagenfurt.

SADNA DREVESCA

Najboljša sadna drevesca ima dre-
vesnica ing.

MARKO POLZER

pd. Lazar, p. St. Veit in Jauntal.

Crke za portal pri Jenoch,
Tudi Neon-razsvetljava.
Klagenfurt, Herrengasse 14

ZENITEV

Katera dobra in skrbna gospo-
dinja z znanjem slovensčine in
nemščine, stara 40—50 let, bi imela
rada mirno in lepo življenje naj
se čimprej oglasi s ponudbo na
„Naš tednik“ pod „Lepa bodoč-
nost“. Dotična je lahko samska,
uvoda, ločena ali rentnarca: ženi-
tev ni izključena. Sem žagovodja v
dobri službi, mirnega značaja, ne
pijem, ne kvartam. Vse drugo pis-
meno ali ustmeno.

KAUFT SCHUHE

BEI
Grohar

POROKA

Za vsako nevesto primerne
okraske za glavo, novosti v
nevestinih pajčolanah, mir-
te, za camarje, velika izbira
v strokovni trgovini „PRIN-
ZESS“, Klagenfurt, Alter
Platz 34.

Izplača se, da kupite
skoraj nove, dobro ohranjene, to-
da malo nošene moške obleke, ka-
kor posamezne jopiče, hlače itd.
pri

KARL VIDIC

Klagenfurt, Priesterhausgasse 18

Gumijasti in dežni plašči

plašči iz balonske svile in
plašči za motoriste najče-
njeje v strokovni trgovini

V. Tarmann

Klagenfurt, Völkermarkter
Strasse 16.

Za Veliki teden

Velika izbira:

KABELJAUFILLET,
SEELACHSFILET,
SPEZIAL-NORWEGE-
FILET in
KABELJU o. K. zmrznjen,
KABELJAU, svež,
KARPFEN in
SCHLEIEN, žive
ZANDER (Fogosch)
zmrznjen,
FEINFISCHE: Seezungen,
Schollen, Steinbutten,
Angler.
MARINADEN, RÄUCHER-
WAREN, vedno sveže.
SARDINE in KONZERVE
vseh vrst.

Prodaja na drobno:

GMEINER - FISCHE
Pernhartg. 4, Tel. 35-20

ALOIS GMEINER
Priesterhausgasse
(Fischhalle)

PREPRODAJALCI,
naročite pravočasno!
Fischgrosshandlung

Alois Gmeiner

KLagenfurt, Domg. 22
Telefon 53-84

Telegramme: Fischgmeiner.

SLOVENSKE ODDAJE V RADIU

NEDELJA, 21. 4.: 07.20—07.25 Duhovni nagovor.
07.25—08.00 S pesmijo pozdravljamo in voščimo. —
PONEDELJEK, 22. 4.: 07.20—08.00 Od pesmi do
pesmi — od srca do srca. — TOREK, 23. 4.: 14.00—
14.30 Poročila, objave. — Mi smo pevci... (Pred
mikrofonom so gojenci 3. tečaja na gospodarski šoli
Tinjah). — SREDA, 24. 4.: 14.00—14.30 Poročila, ob-
jave. — Iz domačih gajev. Pojeta ženski in mešani
duet iz št. Jakoba v Rožu ter Kotmare vesi. —
18.45—19.00 Za ženo in družino. — ČETRTEK, 25.
aprila: 14.00—14.30 Poročila, objave. — Za naše
malčke. — PETEK, 26. 4.: 14.00—14.30 Poročila, ob-
jave. — Trdi orehi. — 18.45—19.00 Za dobro voljo
in v razvedrilo. — SOBOTA, 27. 4.: 09.00—10.00 Od
pesmi do pesmi — od srca do srca. — 18.10—18.40
Po dolinah in planinah naša pesem se glasi. — NE-
DELJA, 28. 4.: 07.20—07.25 Duhovni nagovor. —
07.25—08.00 S pesmijo pozdravljamo in voščimo.

ZA DOBRO VOLJO

Druga špekulacija

„Tonček, Tonček, to pa ni lepo! Spet
imaš nezadostno v pravopisju. Tako si zdaj
menda zadnji v šoli, pa si tega še vesel!“

Tonček: „Veš, papa, pa sem zdaj čisto
zraven peči.“

Potepuhi, kdo pa drugi!

Janez je ves prehlajen. Jaka: Ali ti nisem
svetoval, da imej med spanjem okna spal-
nice odprta? Ali si me ubogal? —

Janez: Seveda sem. —

Jaka: Pa se vseeno prehlada nisi znebil!

Janez: Prehlada ne, pač pa ure in de-
narnice.

se priporoča kmetom za ureditve krajevnih
omrežij, instalacij, navitja motorjev in vseh
drugih v stroko spadajočih del. Bogata za-
loga motorjev in elektrotehničnih potreb-
ščin.

PLIBERK - BLEIBURG, Glavni trg 10, tel. 280
DOBRLA VES - EBERNDORF, podružnica

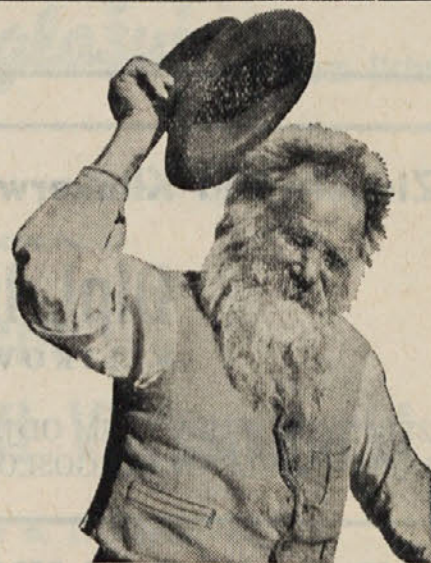

-Grand Tourist

TARZAN
MUSTANG
MECKY

Hauptvertretung **August Kasan**

KLagenfurt, Lidmanskyygasse 2
Kundendienst — Reparatur — Ersatzteile

Hut ab

Hochachtungsvoll zieht man den Hut,
denn uns're Leistungen sind gut!
In Werbung, Text und Inseraten,
wirst du von uns exakt beraten;
sparrst Geld und Zeit und Vorbereitung —
in jedem Fall, frag' deine Zeitung.